HALKIN SESİ

30 ARALIK 1975

250 kuruş

37

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

KOSİGİN: TALAN EDECEĞİ EVİ KEŞFE GELEN EŞKİYA

TARİŞ İPLİK FABRİKASI İŞÇİLERİ KOMANDO SALDIRILARINA KARŞI DİRENİYOR

İzmir'deki Tariş İplik Fabrikası işçilerinin, faşist müdur Orhan Daut'a ve onun fabrikaya soktuğu komandoların saldırısına karşı mücadelesi devam ediyor. Fabrikada çalışan 700 kadar işçi, her türlü baskıya rağmen, komandolar fabrikayı terketmedikçe işbaşı yapmamakta direniyorlar. Tariş'in İzmir'deki Üzüm İşletmesinden sonra, şimdi de İplik Fabrikasında sürdürülen faşist saldırılar ve zulüm, Türkeş'in komandolarının, Ülkü Ocaklarının, Milliyetçi Cephe hükümetinin işçi düşmanı çehresini gözler önüne sermektedir.

MC hükümetinin bir süre önce Tariş Genel Müdürlüğüne atadığı AP eski Manisa milletvekili Orhan Daut, işçilerin sendika özgürlüğü mücadelesini bastırmak için bütün Tariş işletmelerini Türkiye'nin çeşitli yerlerinden getirilen faşist komandolarla doldurmaya girişmiştir. Sadece Çiğli'deki İplik Fabrikasında, son bir ay içinde 250 kadar komando işe alınmıştır. Fabrikanın giriş imtihanlarını kazanan yüzlerce işçi işe alınmak için sıra beklerken, bu komandolar imtihansız olarak çeşitli atelyelere sokulmuş, kilit mevkilere getirilmiş, silahlı saldırı ekipleri halinde örgütlenmişlerdir. Bu faşist çete, Ülkü Ocaklarının ve komandoların örgütlenmesinde görev alan polis yetkilileri tarafından yönetilmektedir.

Tariş İplik Fabrikasında böylece oluşturulan komando teşkilatı, işçilerin mücadele azmini ve birliğini bozmak için giriştiği bir dizi tertip boşa çıkınca, 10 Aralık günü fabrika yemekhanesinde işçilere pusu kurmuşlardır. Öğle paydosunda yemek yemeye gelen işçiler, ellerinde zincir, sopa, bıçak ve tabanca bulunan 250 kadar komandonun saldırısına uğramıştır. İşçilerden birçoğu yaralanmış ve hastaneye kaldırılmıştır. Dışarıdan gelen çok sayıda Ülkü Ocaklarının da katıldığı saldırı sırasında, fabrikanın elektrikleri ve dışarıyla bütün bağlantısı kesilmiş, 1 saat sonra fabrikaya gelen polis saldırganları himayesi altına almıştır. «İşçilere ölüm», «vurun komünistlere» diye bağıran faşistler, ertesi gün de yaralı işçilerin yattığı Tepecik SSK hastanesini basıp yaralılara saldırmaya kalkışmışlar, ancak tanındıkları için bunu başaramamışlardır. Halen fabrika, 150 kadar silahlı komandonun işgali altındadır ve müdür Orhan Daut, komandoları işyerinden çıkarmamakta israr edip, işçileri ve sendikayı hiçe saymaktadır.

Son olaylar, gerek Tariş işçilerinin ve gerekse işçilerin oturduğu gecekondu mahallesindeki bütün halkın faşistlere olan hıncını bilemiştir. İşçiler, faşist saldırılara göğüs gererek ve gerilemeyerek, «onlardan mutlaka hesap soracağız» diyorlar. İşçilerin talebi, faşist saldırganların fabrikadan atılmasıdır. «Bütün işçilerin tek vardiyada toplanması» ya da «faşistlerin de işçiler gibi üç vardiyaya bölünmesi» gibi öneriler, işçilerin bu temel talebine cevap vermemektedir. Saldırının nedeni bir avuç faşisttir ve fabrikaya komandoların sokulması meşrulaştırıldığı sürece, bu saldırganların üçe bölünmesi de birşey değiştirmeyecektir. Fabrikada işsiz güçsüz dolaşan bellerindeki tabancalarla terör yaratmaya çalışan bu zorbalar, gene işçilerin can güvenliğini tehdit etmeye devam edeceklerdir. Fabrikalarda faşist komando saldırılarına ve patron zulmüne karşı mücadelelerin geçmiş deneyleri, başarının temel şartlarının tabandaki işçilerin birliği ve kararlı mücadelesi, işçilerin devrimcilerle birliği, işçilerin inisiyatifinin sonuna kadar geliştirilmesi olduğunu ispatlamaktadır. Faşist zulmü «Kahrolsun faşistler! Kahrolsun emperyalistler!» sloganlarıyla karşılayan Tariş iplik işçilerinin mücadelesi, bütün halkımızın mücadelesinin önemli bir parçasıdır. Tariş işçileri, 10 Aralık saldırısından sonra yayınladıkları bir bildiride, şöyle demektedirler:

«Mücadelemiz, bunalımlarının yükünü bizim sırtımıza yıkmak isteyen emperyalistlere karşı, bağımsızlıktan yana bütün yurtsever güçlerle birliktedir.

«Mücadelemiz, iyi günümüzde dost gözüken, zor günümüzde mücadelemize dudak büken sosyal - emperyalizmin uzantısı revizyonistlere karşı, devrimcilerle birliktedir. Yani biz uluslararası gericiliğe, sömürüye ve zulme karşı mücadele eden dünya halklarının ve ezilen ülkelerin bir parçasıyız...

«Ve biz, tüm ezilenlerle birlikte daha yükseklere kaldırdığımız bağımsızlık ve demokrasi bayrağını elden düşürmeyeceğiz.

«Faşist komandolar işyerinden atılmalıdır.

«Arkadaşlarımızı yaralayanlar derhal yakalanıp cezalandırılmalıdır.»

Kapak resmi:
Kosigin(solda),
Greçko(ortada),
Brejnev(sağda)

HALKIN SESİ
HAFTALIK DERGİ

- Sahibi: İLKER SUMERKAN
- Sorumlu Yazı İşleri Md. FİKRET ULUSOYDAN
- Yonetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 46/11 Cağaloğlu - İstanbul
- Yazışma ve Abone Ad. P.K. 1112, Sirkeci - İst.
- Baskı. ARZUM MAT.
- Abone şartları: Yurtiçi Yıllık 125 Altı Aylık 65 TL. Avrupa (Uçak) Yıllık 200 Altı aylık 100 TL
- İlân şartları: Santimi 30 TL. Yayın ilânı: Çerçevesi 100 TL.
- İstanbul Dağıtımı: FUAT BUTE
- Türkiye dağıtımı. HÜRRİYET DAĞITIM

BARSAK İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİ SÜRÜYOR

İstanbul'da, Haliç'teki Hacı Aziz Turan barsak işleme atölyesinde çalışan 40 işçinin direnişe geçtikleri haberini, geçen sayımızda vermiştik. Barsak işçileri 1963 yılından beri sendika seçme özgürlüğü ve iş güvenliği için sürdürdükleri mücadelelerine bu direnişle yeni bir hız kazandırdılar.

Barsak işçileri son derece pis ve sağlığa aykırı şartlarda çalışıyorlar. Günde 10 - 12 saat çalıştırıldıkları halde, çoğu zaman fazla mesai ücretlerini alamıyorlar. Çocukluğundan beri yıllarca bu işletmede çalışmış olan işçiler, 250-400 lira haftalık alıyorlar. Çalıştıkları yer havasız ve susuz. Haliç'in en pis sularının içinde elleri, kolları kabararak, tırnakları dökülerek çalışıyorlar. İşin fazla olmadığı mevsimlerde, hiç bir hakları verilmeden işten atılıyorlar, mevsimlik işçi muamelesi görüyorlar.

Barsak işçileri 1968 yılında sendikalaşmaya başladılar. Ancak patron sendikayı kabul etmeyerek, işçilerin bir kısmını işten attı. Patron, 1972 yılında ise, faşist diktatörlüğün zulmünden aldığı cesaretle bütün işçileri sindirmeye çalıştı. İşçiler sendikadan istifa etmezse, iflas ettiğini açıklayıp hepsini işten atacağı tehdidini savurdu. İşçilerin bir kısmı sendikadan istifa etmeyi kabul ettiler. İşçiler üç ay önce Bar-Der-İş sendikasına üye olarak mücadelelerini sürdürdüler. Barsak işçileri sendikasının kabul edilmesini ve hiç bir işçinin keyfi olarak işten atılmamasını talep ediyorlardı. Ancak patron bu talepleri kabul etmedi ve «bütün malımı Haliç'e dökerim de yine buraya sendika sokmam» dedi. Bunun üzerine işçiler direnişe geçtiler. Patron, İş Kanununun 17. maddesini kullanarak işçilere çıkışlarını gönderdi. Böylelikle işçilerin Anayasal haklarını kullanmalarını engelleyebileceğini zannettik. Fakat işçiler direnişlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. «Ölürüz de yolumuzdan dönmeyiz» diyorlar. İşçiler «eğer patron haklarımızı vermezse, fabrikayı biz işletiriz» diyorlar.

TSİP'DEN İSTİFA EDEN MEHMET EĞRİBAŞ: «TSİP'Lİ DEVRİMCİLER EMPERYALİZME VE SOSYAL EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELE ETMELİDİR»

Halkın **Sesi** daha önce TSİP Denizli İl yöneticilerinden Mehmet Eğribaş'ın TSİP'den istifa ettiğini belirten mektubunu yayınlamıştı. Aşağıda Dergimizin Mehmet Eğribaş ile yaptığı röportajı yayınlıyoruz.

Halkın Sesi; TSİP'ten neden istifa ettiniz?

Eğribaş: Ben, Denizli il örgütünün kuruluşunda kurucu üye olarak görev aldım. Tahminen bir sene kadar TSİP il örgütünde kurucu üye olarak kaldım. Gerçekten devrimci bir örgüt olduğunu sandığım için TSİP'e girmiştim ve kurucu üye olarak görev almıştım. Çünkü ben devrim istiyorum, halkın iktidara gelmesini istiyorum. Bu amaca hizmet edecek örgütlere girilmesini ve bu örgütlerin desteklenmesi gerektiğini düşünüyorum.

Ancak ben bu süre içinde TSİP'in halk-iktidarı için çalıştığını görmedim. Aksine «uslu durun provokasyon olur» sözleriyle halkın mücadelesini engellediğini gördüm. Onların halkı örgütlemek ve devrim yolunda seferber etmek gibi bir meselesi olmadı. Devlet bürokrasisinden bazı adamları kazanmak ve bazı sendika ağaları ile ilişki kurmak onlara yetiyordu. Halkı örgütlemeyen, halkın gücüne güvenmeyen bir örgüt nasıl iktidara gelir? Muhakkak ki, dıştan bir gücün, yardımıyla! Bu güç de, Sovyet sosyal - emperyalizmidir. Onlar Sovyetler Birliği'ne toz kondurmazlar, ona söz söyletmezler. Mesela İl Sekreteri açıkça «Sovyetlere karşı çıkılırsa bugün Türkiye'de devrim hareketi gelişmez» demiştir.

Oysa Sovyetler bugün sosyalist değil, emperyalist bir güçtür. Dünyadaki iki süper devletten biridir. Bunu anlamak için uzağa gitmeğe gerek yok. M.C. faşistlerine verdiği 10 milyar lira kredi bunu anlamak için yeterlidir. Bu yüzden süper devletlerden birine dayanan TSİP'in devrim yapacağına ve halk iktidarı kuracağına inancım kalmamıştır. Süper devletlerden birine dayanan TSİP revizyonistleri ile diğerine dayanan MC faşistleri arasında bir fark görmüyorum.

H. S. : Eski bir TSİP il yönetim kurulu üyesi olarak, bugün hâlâ TSİP'in devrimci olduğunu sanarak o saflarda bulunan arkadaşlara ne gibi tavsiyeleriniz var?

Eğribaş: Devrim isteyen, halk iktidarından yana olan TSİP çatısı altındaki bütün arkadaşlara sesleniyorum. Halkın gücüne güvenmek gerekir. Devrim ancak halkın gücüne dayanarak olur. Süper devletlerden birine dayanarak devrim yapılamaz. Devrim ihraç edilemez. Taşıma suyla değirmen dönmez.

Devrimciler yurdunu sever. Yurdunun her hangi bir emperyalistin çizmesi altında ezilmesine razı olmaz. Kurtla kuzu bir arada yaşamaz.

Bugün üçüncü bir dünya savaşı tehlikesi vardır. Yurdumuz sosyal - empepryalizmin saldırı tehdidi altındadır. Bu şartlarda iki süper devlete karşı mücadele esastır. TSİP çatısı altındaki devrimcileri, iki süper devlete ve onun işbirlikçileri olan M.C. faşistlerine, TİP, TSİP'e ve savaş tehlikesine karşı devrimci saflarda birleşmeye ve mücadeleye çağırıyorum.

Alman mahkemesini protesto edelim

Almanya'da tutuklu bulunan Türkiyeli yurtseverlerin mahkemesi devam ediyor. Almanya'da ve Türkiye'de yürütülen protesto kampanyası etkili olmaya başlamış ve faşist hakim Somoskeoy zor duruma düşmüştür. Türkiye'de yürütülen kampanya sonucu, Batı Almanyanın Türkiye Büyükelçiliği, faşist hakim Somoskeoy'dan açıklama istemiştir. Almanya'da Türkiyeli işçilerin, ve devrimcilerin, Alman devrimcileriyle omuz omuza düzenledikleri gösteriler ve sürdürdükleri kampanya'da, Alman kamuoyunu gittikçe daha fazla etkilemektedir.

Almanya'da yargılanan Ömer Özerturgut, Mustafa Tutkun ve Hatice Yurttaş'ın serbest bırakılması için kampanyayı daha da güçlendirelim. Alman mahkemesini protesto edelim.

TALAN EDECEĞİ EVİ KEŞFE GELEN EŞKİYA : KOSİGİN

Sovyetler Birliği Başbakanı Aleksi Kosigin, İskenderun Demir Çelik tesislerinin açılışı dolayısıyla Türkiye'ye gelmiş bulunuyor.

Sosyal-emperyalizmin temsilcisi Kosigin ile, ABD işbirlikçisi Süleyman Demirel, İskenderun Demir Çelik inşaatlarında iş güvenliği olmadığı için canlarını vermiş yüzlerce işçinin, şimdi toprak olmuş kemikleri üzerinde kadeh tokuşturacaklar. Kosigin ve Demirel, Kadehlerini, halkımızın hayatı ve ülkemizin geleceği üzerine yapacakları yeni pazarlıkların şerefine de kaldıracaklar.

BİR ELİNDE HAVUÇ, BİR ELİNDE DEĞNEK

Sovyet sosyal-emperyalistleri, Türkiye halkının amansız düşmanıdır. Çünkü onlar, ülkemizi ele geçirmek üzere ABD emperyalistleriyle şiddetli bir hegemonya mücadelesine girişmişlerdir. Sosyal-emperyalistler, ülkemize çeşitli yollarla sızmakta ve gerileme içinde bulunan ABD emperyalistlerinin ayağını kaydırarak ülkemizin efendisi olmaya çalışmaktadırlar. Sosyal-emperyalistlerin, ülkemizi ele geçirmek için yapmayacakları kötülük, işlemeyecekleri cinayet yoktur.

Sosyal-emperyalistler ülkemize hakim olabilmek için uyguladıkları taktikleri, Hitler faşistlerinden devralmışlardır. Sovyet emperyalistlerinin başlıca politikası «havuç ve değnek» politikasıdır. Onlar bir yandan güler yüzle, tatlı sözle, vaatlerle, kredilerle, askeri yardım teklifleriyle güç durumda bulunan Türkiye'ye yanaşmakta, yani havuç uzatmakta, diğer yandan askeri ve siyasi güçlerine dayanarak ülkemize karşı tehdit ve şantajda bulunmakta, yani değneklerini sallamaktadırlar.

Sosyal-emperyalistler, ülkemizi ele geçirmek için bulanık suda balık avlama politikasına da başvuruyorlar. Sosyal-emperyalistler, Kıbrıs buhranını körükleyerek, Türkiye ve Yunanistan arasındaki anlaşmazlıkları derinleştirmeye çalışarak iki ülkede de etki sahibi olmak istiyorlar. Onlar, Türkiye'nin veya Yunanistan'ın nasıl olsa bir gün kendilerine sırt dayamak zorunda kalacağını düşünüyorlar. Bunun için, Kıbrıs buhranı boyunca, ABD emperyalistleri Türkiye'nin arkasına geçtiği zaman, Sovyetler Yunanistan'a yanaştı, ABD Yunanistan'ın arkasına geçtiği zaman, Sovyetler Türkiye'ye yanaşma manevralarına girişti. İki süper devletin, küçük ülkeleri ele geçirmekten başka düşünceleri ve ilkeleri yoktur. Sosyal-emperyalistler, bu yolda daha azgın bir şekilde hareket etmektedirler.

Sosyal-emperyalistler, ülkemizi ele geçirmeye uğraşırken «hem içten hem dıştan» ilerlemeye çalışıyorlar. Sovyetler Birliği, bir yandan Türkiye'deki faşist diktatörlükle ve Türkiye hakim sınıflarıyla «iyi geçinmeye» ve bu yolla Türkiye'yi mümkün olduğu kadar kendi yanına çekmeye çalışırken, diğer yandan ülke içindeki revizyonist işbirlikçileri aracılığı ile, sosyal-faşist bir diktatörlüğün şartlarını hazırlamaktadır. İşbirlikçi revizyonistlerin, ülke içindeki siyasetleri de efendilerinin siyasetine uygundur. Onlar da bir yandan efendilerinin sözde yardımlarının reklamını yaparak bu sahte yardımları Türkiye'nin başına kakmakta, böylece Türkiye hakim sınıflarını Sovyetler Birliği'ne yaklaştırmaya çalışmakta, bir yandan da her türlü yolu kullanarak kendilerinin iktidarda olduğu bir sosyal-faşist diktatörlük kurmayı amaçlamaktadırlar. Sahte TKP'nin radyosunun devamlı olarak İskenderun'daki, Şeydişehir'deki Sovyet yatırımlarının reklamını yapması ve efendisinin zenginliğine dayanarak halkımızı tahkir etmeye kalkışması boşuna değildir. Yine aynı radyonun ordu içindeki cuntalardan söz etmesi, ordu komutanları arasında «çalışma» yapmaktan dem vurması ve darbe çağrılarında bulunması boşuna değildir.

Sosyal - emperyalistlerin ülkemizi ele geçirmek için başvurdukları silahlar bunlarla da bitmemektedir. Sosyal-emperyalistler, bir savaş anında ülkemizi istila etmekten çekinmeyeceklerdir. Sosyal-emperyalistler, bütün Güney Avrupa, Balkanlar ve Ortadoğu'da olduğu gibi, ülkemize karşı da bir saldırı ve istila hazırlığı içindedirler.

YANILAN DEMİREL DEĞİL, RUSYA'YI KOMÜNİST ZANNEDENLERDİR

Ülkemize karşı bu kadar karanlık emeller besleyen sosyal-emperyalistler karşısında ABD işbirlikçisi hakim sınıflar ne yapmaktadır? MC iktidarının başı Süleyman Demirel, bazı yazarların belirttikleri gibi «müşteri kızıştırmaktadır». Demirel, iki emperyalist «müşteriyi» kızıştırarak işbirlikçi burjuvazinin bu vatan satışından biraz daha fazla pay almasını sağlamaya çalışıyor.

Bazı yazarların zannettikleri gibi Demirel, içerde anti-komünist, dışarda «komünist dostu» bir politika izlemiyor. Yanılan Demirel'de değil, Rusya'nın hâlâ komünist olduğunu zannedenlerdir. Demirel, dışarda da içerde de anti-komünisttir. O, ülkenin kapılarını iki süper devlete açan millî ihanet politikasıyla, içerde halkı ezen faşist politikanın tam bir uyum içinde olduğunu gayet iyi bilmektedir.

Yine bazı yazarların zannettiği gibi, Sovyetler Birliği ile ilişkilerin geliştirilmesi, Türkiye'yi çok yönlü ilişkiler içine sokup yalnızlıktan kurtarmayacaktır. Tam tersine bu, Türkiye'nin içinde bulunduğu yalnızlığı daha da pekiştiren bir durum yaratacaktır. Bir yandan ABD emperyalistlerine kölelik, diğer yandan sosyal-emperyalistlere kapıların açılması Türkiye'yi dünyanın büyük çoğunluğundan, üçüncü dünyadan tecrit edecek, iki süper devletin hegemonya cenderesine hapsedecektir.

Bazı yazarların ileri sürdüğü gibi, Sovyetlerin yaptıkları yatırımlar, Türkiye'nin sanayisi için yararlı ve sömürü amacı gütmeyen «yardımlar» değildir. Bu yatırımlar, Türkiye'ye değil, Sovyet ekonomisine hizmet etmektedir.

Ruslar, bu tesisler için Türkiye'ye borç verirken, tesislerin bütün makina ve donatımının Rusya'dan ithal edilmesini şart koşmuşlardır. Aynı zamanda borcun, İskenderun'da üretilecek Demir-Çelik ürünleri ve Türkiye'nin geleneksel tarım ürünleriyle ödenmesini şart koşmuşlardır. Ruslar, makina ve donatımı dünya piyasasının üzerinde bize satarken, Demir Çelik ve tarım ürünlerini dünya piyasasının altında fiyatlarla alacaklardır. Bu, emperyalistlerin geri ülkelere karşı her zaman başvurduğu bir yöntem değil de nedir?

Ruslar, ihtiyaç duydukları bir takım ürünleri üretecek tesisleri Türkiye, Hindistan, Macaristan gibi, işgücünün ucuz olduğu yani işçilerin boğaz tokluğuna çalıştırıldığı ülkelerde kurdurtmaktadırlar. Böylece ihtiyaç duydukları ürünleri ucuza maletmekte ve işçilerimizin alınterini ceplerine aktarmaktadırlar. Bugün yalnız İskenderun Demir Çelik Tesisleri değil, Rusya'nın Türkiye'de kurduğu bütün diğer tesisler bu şekilde Sovyet ekonomisine hizmet etmektedir

KONUK DEĞİL, EŞKİYA

Ülkemizde bulunan Sovyet Başbakanı Kosigin, 10 yıldır iktidarda bulunan Brejnev kliğinin iki numaralı adamıdır. Onun elleri Çekoslovakya halkının kanına bulanmıştır. Bugün sosyal-emperyalizm tarafından dünya halklarına karşı girişilmiş bulunan saldırı ve hegemonya faaliyetlerinin baş sorumlularından biri de Kosigindir. Kosigin, ülkemize de sosyal-emperyalizmin yayılma ve hegemonya çabalarına yeni katkılarda bulunmak amacıyla gelmiş bulunmaktadır.

Bu yüzden konuksever Türkiye halkı, Kosigin'i bir konuk olarak değil, talan edeceği evi önceden keşfe gelen bir eşkiya olarak görmektedir.

Eski ABD Dışişleri Bakanı Dean Rusk'a, ABD'nin eski Kıbrıs Özel Temcilcisi Cyrus Vance'e, Türkiye'nin eski ABD Büyükelçisi Vietnam Kasabı Commer'e gereken dersi veren halkımız, Kosigin'e ve ülkemizi ele geçirmeye çabalayan sosyal-emperyalistlere de gereken cevabı verecektir.

Ne Kosigin Ne Kissinger
Bağımsız Türkiye

ÖĞRETMEN MÜCADELESİ REVİ

Eski bir Öğretmen yürüyüşü

TÖB-DER Genel Merkez yöneticileri revizyonistlerin peşine takılarak öğretmen miting ve yürüyüşlerini iptal etmelerini mazur gösterebilmek için 15 Aralık'ta Ankara'da bir şube baş kanları toplantısı düzenlediler. Toplantıda söz alan temsilciler ve şube başkanları, öğretmen mücadelesini arkadan hançerleyen revizyonist partileri ve onların kuyruğundaki Cemil Çakır ile diğer Genel Merkez yöneticilerini şiddetle protesto ettiler. Genel Merkez yöneticileri öğretmen kitlesinin temsilcilerinin hesap sormaları karşısında zorbalığa başvurmaya, konuşmacıların söz haklarını kısıtlamaya kalkıştılar. Cemil Çakır, öğretmenlerin eleştirileri karşısında «her şeyin açık açık konuşulamayacağını» söyledi. Bir kitle örgütünde, örgütün en hayati meseleleriyle ilgili gerçekleri tabandan gizleyen Cemil Çakır, faşistler ve revizyonistlerle gizli pazarlıklar içinde bulunduğunu ortaya koymuş oldu.

Şube başkanları toplantısında söz alan temsilciler şunları söylediler:

Zeki Ön: (Gaziantep Şube Başkanı):

«İptal kararı revizyonist partilerin kuyruğunda alınmış bir karardır. Yöneticiler DİSK ve CHP'nin desteği olmadığı için, alınan iptal kararı ile faşizmin gelmesini önlemişler. Bu pazarlık nereden geliyor? Faşizm gelecekse sen yürüyüş ve miting yaparsan gelirim, yapmazsan gelmem demez... Bu geriye doğru atılmış bir adımdır. Kazanılmış mevzilerden geri çekilmektir. Anti-faşist, anti-emperyalist, anti-feodal mücadelemizden geriye doğru atılmış bir adımdır. Bunun adı oportünizmdir, pasifizmdir, teslimiyetçiliktir, esas olarak revizyonizmden kaynaklanmaktadır.»

Orhan Karakuş (TÖB-DER Kayseri temsilcisi):

«... Başkan herşeyin açık açık konuşulamayacağı bir ortamda yaşadığımızı, bazı şeylerin zorunlu olarak açıklanamayacağını' söylüyor. Madem öyle, bizi bu toplantıya niçin çağırdılar? Halkın yüzüne bakamaz olduk, bize 'öğretmenler, siz boş gürültüymüşsünüz meğer' diyorlar. TÖB-DER yara almıştır»

Emine Sağır (Trabzon Şubesi adına):

«Biz devrimciler, tavrımızı faşizme ve burjuvaziye göre değil, kitlelere göre alırız. Faşizmin icazetine göre değil, kitlelerin talebine göre eylem yaparız. Miting ve yürüyüşler iptal edilmemeliydi».

Mehmet Çeralan (Çorum Şube başkanı):

«İptal gerekçeleri inandırıcı değildir. Kitleleri başsız bırakıp kaçmışlardır. Kaçanlar, bizi bugün buraya çağırarak sorumluluklarını sırtımıza yüklemeye çalışıyorlar. Biz, sorumluluğu gerçek sorumluların sırtına yükleyeceğiz. Konulacak eylemler Kitlelerin talebine hizmet ediyordu. Bu, kitlelere güvensizliğin bir örneğidir. Bugün hakim sınıflar kitlelerden korkuyor. Görüyoruz ki, kitlelerden korkanlar sadece hakim sınıflar değildir. İptal kararı, şubelerin ve bölge temsilcilerinin görüşü sorulmadan alındı. Bu karar tabanla ilgisizliğin, pasifizmin, teslimiyetçiliğin ifadesidir. Kitlelerle ilgisizliklerini, revizyonist tavırlarını başkanlık divanı seçiminde de ortaya koydular... Bu, dönek, mevzileri terkeden bir tavırdır. Örgütümüzün tabanı faşizmle uzlaşmadı... Mevzileri terkedenler, faşizmle uzlaşanlar. Merkez Yöneticileridir.»

Tuncer Karabulut (Muş, Bitlis, Tatvan temsilcisi):

«Genel Merkezin tavrı emperyalizmin taktiğini geçerli kılmaya hizmet etti. Örgüt içi disiplin uygulanmadı. Yürüyüş ve miting hazırlıkları için 4 milyon lira harcandı, sonra 'faşistler bizi kurşunlayacak' diye iptal edildi. Aynı gün Ankara'da binlerce kişinin bir araya geldiği bir miting yapıldı. Görüldü ki, faşistler kimseyi kurşunlayamadı. İptal kararı bizi en geniş kitlelerle karşı karşıya getirdi. Verecek cevap bulamıyoruz. Yöneticilerin temsil ettikleri zihniyet,

TÖB-DER'İ TİP VE TSİP'İN BÜROSU HALİNE GETİREMEZSİNİZ

TÖB-DER miting ve yürüyüşlerinin, revizyonistlerin etkisindeki bir kısım yönetici tarafından iptal edilmesinden sonra dergimize bu durumu protesto eden okuyucu mektupları gelmeye başladı. Bu mektuplardan bazı bölümleri yayınlıyoruz.

GAZİANTEP'DEN İŞÇİ HASAN KUZU:

«TÖB-DER mitingleri yapılsaydı halkımızın ve on binlerce öğretmenin faşizme karşı büyük bir gösterisi olacaktı. Hakim sınıflar bunu bildikleri için mitingin ertelenmesini çırpına çırpına engellemek istediler. TÖB-DER yöneticileri yurtsever öğretmen kitlesine ve halkımıza güvenip bu engelleri parçalayacaklarına, faşistlerin tehdit ve baskılarına boyun eğmeyi uygun buldular.

«Öğretmen kanuni bir hakkını kullanıyordu. Ne İçişleri Bakanının, ne de başka bir faşistin bu hakkı öğretmeninin elinden almaya gücü yetmemeliydi. Kimse onlara böyle bir hak vermemiştir. Veremez de. TÖB-DER yöneticilerinin bu teslimiyetçi tavrı, halkımızın demokratik hakları için verdiği mücadeleye geçici de olsa bir darbe indirdi. Onları bu tavırlarından dolayı eleştiriyoruz ve öğretmenlerin haklarını alabilmeleri için bu yöneticilere karşı da mücadele etmelerini istiyoruz. İşçi sınıfımız ve halkımız her zaman öğretmenlerin haklı mücadelelerinin yanında olacaktır.»

ÇORUM'DAN İŞÇİ M. ULUSOY:

«Burada gerçekten büyük bir devrimci gelişim vardı. TÖB-DER yürüyüşü olacaktı. Tüm köylere duyuruldu. Öğrenildiğine göre, köylerden halk toplanıp geliyormuş. Öğretmenler yürüyüşten vazgeçildiğini belirterek halkı zor ikna etmişler. Bazıları ise, öğretmenlere inanmayıp, 'belki yürüyüş olur' diye TÖB-DER binasına geldiler. Artık revizyonistler halktan tecrit oluyorlar.»

İZMİR ve MANİSA'dan BİR GRUP ÖĞRETMEN:

«Sen, TÖB-DER yönetim kurulu, daha önceden hiç mi düşünmedin? Günlerdir miting için öğretmenlere ve devrimci kitlelere çağrı yap; faşizan baskı karşısında gerileme göster! Senin bu tutumun halk ve öğretmenler üzerinde nasıl bir yankı uyandırır hiç düşünmedin mi? 'Aman uslu duralım, yoksa faşizm çok daha şiddetle bindirebilir', 'Aman uslu duralım, provokasyon olur' diyorsunuz. Yoksa siz de bir avuç Sovyet uşakları gibi, devrimci mücadeleyi baltalamak mı istiyorsunuz? Yoksa 'kuzu kuzu oturursak faşistler bize haklarımızı verir' diye bir oportünist düşünceye mi sahipsiniz? Çok yazık oldu yüz bin öğretmene, mücadeleyi destekleyecek binlerce halkımıza ve yurtseverlere.

«Sizlerin daha önceden birçok hatalarınıza şahit olduk. MEM-DER (Memurlar Derneği) gibi bir demokratik kuruluşu, nasıl tecrit etmeye kalktığınızı da gördük. İki süper devlete karşı bağımsızlık mücadelesi veren devrimciler ve demokratik kuruluşlar sizin işinize gelmiyordu. Çünkü siz revizyonistlerle de, faşistlerle de uzlaşıyordunuz.

«Birçok şubemiz kendi yörelerini yansıtan ve devrimci mücadeleye güç katan gazete çıkarıyordu. Yönetim kurulunu ele geçirdikten sonra, bu gazetelerin çıkarılmasına karşı çıkmanızın amacı mücadeleyi baltalamaktı.

«Sizler TİP'li, TSİP'li olabilirsiniz. Ama TÖB-DER'i TİP-TSİP bürosu haline getiremezsiniz. TÖB-DER'in kuruluşundan beri mücadele veren biz öğretmenler sizleri bu tutumunuzdan dolayı kınıyoruz.»

YONİST BARİKATLARI SARSIYOR!

'sakın ha elinizi eteğinizi heryerden çekin, sonra faşizm gelir' diyor. Bugün faşizm örtülü olarak zaten vardır.»

Daha sonra 77 TÖB-DER şubesinin hazırladığı bir metni okumak isteyen Çorum Şubesi Başkanı söz almak istedi. Genel Merkez yöneticileri bu talebi reddettiler. Çorum Şube başkanı öğretmen kitlesinin kuvvetli talebi sonucu konuşma imkanını elde edince, bazı revizyonist yöneticiler cereyanı kestiler. Çorum şube başkanı mikrofonsuz olarak şunları söyledi:

«... Tüm devrimci öğretmenler, kısır particiliğe karşı örgütsel bağımsızlığı savunmaya ve korumaya mecburdurlar. Örgütsel bağımsızlığımızı koruyamazsak, tüm öğretmenlerin ekonomik ve demokratik haklarını savunarak örgütsel bütünleşmeyi sağlayamazsak, herkes bir partinin kuyruğuna örgütümüzü çekmek isterse örgütümüz parçalanır. Belki de yarım düzine öğretmen örgütü kurulur... Devrimci öğretmenlerin bu oyuna gelmeyeceğine, örgütün birliğini ve bağımsızlığını savunacağına inanıyoruz. Bu örgütsel bağımsızlığın ulusal ve sınıfsal sorunlara karşı bağımsız olduğumuz anlamına gelmeyeceği de herkesçe bilinen bir gerçektir. Ezilen ve sömürülen halkımızın kurtuluş mücadelesinin ne olduğunu biliyoruz ve bu uğraşıda tarafsız kalamayacağımızın bilincideyiz. Kurultayın... örgütsel bağımsızlığa sahip çıkacağına, ekonomik ve demokratik sorunlar etrafında devrimci öğretmenlerin birliğini savunacağına, karşı güçlere, karanlık emellere fır sat vermeyeceğine inanıyoruz.»

Bu konuşma öğretmenlerin coşkun alkışlarıyla ve «BAĞIMSIZ TÜRKİYE» sloganlarıyla karşılandı. Daha sonra 175 TÖB-DER şubesi ortak bir açıklama yaparak bu görüşlere katıldıklarını belirttiler. 175 Şube «Halkımıza ve Basına Açık lama» başlıklı bildirilerinde şöyle diyorlardı:

«6 Aralık 1975 günü yapılması gereken «kıyımları ve hayat pahallılığını ve faşist baskıları protesto» mitingi ve yürüyüşlerimizle ilgili olarak TÖB-DER Genel Merkezi iptal kararı almıştı.

«Ancak, bu karar ilk açıklandığında gerekçesiz, daha sonraki açıklamalarda da ayrıntılı olmaktan yoksundu. Oysa tüm devrimcilerin inandığı tek güç olan halkımıza, gerekçenin ayrıntılı olarak açıklanması ve faşistlerin gerçek yüzünün teslim edilmesi gerekirdi. Ama Genel Merkez yapılması gerekenin yerine, sorumluluğu Şube Başkanlarına ve Bölge Temsilcilerine yüklemek amacıyla düzenlediği, Şube başkanları ve Bölge temsilcileri toplantısında teslimiyetçi ve devrimci dürüstlükle bağdaşmayan tavrını sürdürmüştür.

«Kitlelerin harekete sahip çıkması hakim sınıfları ürküttü. Çünkü, devrimcilerin kitlelerle kaynaşması hakim sınıfların sultasını sarsacaktı. Ancak, korkuya kapılan yanlız hakim sınıflar değildir. Burjuva reformistleri ve halkımız içersindeki burjuvazinin ajanı olan revizyonistler de telaşa kapılıyordu. Kitlelerin devrimci kenetlenmesi, örgütümüzdeki revizyonistleri tasfiye edecekti. Çünkü, halkımız şunu bilmektedir; Eylemlerimiz kanunsuz değildi. Asıl, burjuva kanunlarına bile uymayan yabancılarla işbirliğine gidip, ülkemizin yer-altı, yer-üstü kaynaklarını ve halkımızın alın terini, göz nurunu sömürenlerle ve iptal kararı ile onları onaylayan Genel Merkez yöneticilerinin, parti tabelası taşıyan tekkelerden işaret aldığı açığa çıkmıştır.

«Örgütümüzün tabanı, revizyonist, teslimiyetçi tutum içinde olan Merkez yöneticilerini tasfiye edip, devrimci, dinamik bir kadro oluşturuncaya dek mücadelesini sürdürecektir.

«Mücadelemiz ülkemizin bağımsızlığına ve halkımızın kurtuluşuna kadar sürecektir.»

175 TÖB-DER ŞUBESİ

«Özgürlükleri halk ve tarih belirler»

NE ZAMAN AYAĞA KALKTINIZ?

«Onların idealist ya da şarlatanca gevezelikleriyle yetinmeyip söylediklerini yaptıklarıyla karşılaştırmak gerekir.»

LENİN

TİP revizyonistlerinin «Yürüyüş» Dergisi, 2 Aralık tarihli 34. sayısında TİP'lilerin ODTÜ öğrenci temsilciliği seçimlerinde uğradıkları hezimete bahaneler arayan bir yazı yayınladı. Yazıyı yazan «Y.K» yenilgiyi açıklamak için icat ettiği ipe sapa gelmez bahaneleri sıraladıktan sonra, seçimlerden başarıyla çıkan gençleri tehdit etmeye kalkışıyor ve şöyle diyor:

«1968 den sonraki yıllarda da sosyalist lider ve örgütleri, pasifizm ve ihanetle suçlayanlar oldu. Suçlamayı yapanlar öğrencilik yıllarını geride bıraktılar. Şu anda bu tür suçlamaları yapanların çoğunluğunun sosyalizmle ilgisi, Londra'da yapılan güzellik yarışmasına gösterdikleri ilgiden fazla değil. Ama suçlananlar ayakta. Mücadelelerine devam ediyorlar.»

Evet, gerçekten 1968'den sonraki mücadele yılları kimin ne olduğunu ortaya koyan değerli derslerle doludur. TİP oportünistleri tam da bu yıldan başlayarak halk düşmanlığının zirvesine doğru ilerlediler.

TİP revizyonistleri, o zaman da aynı bugünkü gibi «uslu durun faşizm gelir» diyerek halkın mücadelesini bastırmaya çalıştılar. İşçilerin mücadelesinin önüne çıktılar, köylülerin mücadelesine katılan partİ üyelerini engellemeye çalıştılar. Amerikan emperyalizmine karşı yürüyen halkın önüne barikatlar kurdular. Halkın mücadelesini parlamento sınırları içine hapsetmeye çalıştılar. Türkiye devriminin yolunu kavramalarını önlemek için devrimcilerin önünü karartmaya çalıştılar. Ordunun sınıf mücadelesine «karışmamasını» dileyen bildiriler yayınladılar. Faşizme karşı uyanıklığı köreltmeye, halkı pasifleştirmeye çalıştılar. Böylece faşist diktatörlüğün tezgahlanmasında 12 Mart generalerine yardımcı oldular.

İşte bu halk düşmanı siyasetleri yüzünden TİP yönetici kliği bütün devrimcilerin nefretini kazandı. Halkın yükselen mücadelesi karşısında bütün gericiler gibi TİP revizyonistleri de iflasa sürüklendi. Mücadelenin doruğuna ulaştığı 15-16 Haziran 1970'de Behice Boran ve adamları tamamen tecrit olarak bir avuç kalmışlardı.

TİP revizyonistleri, böbürlenmeyi bir yana bırakarak 12 Marttan sonra ne yaptıklarını da ortaya koymalıdırlar. TİP revizyonistleri, faşist mahkemelerin ayaklarına kapandılar. Behice Boran anti-komünist olduğunu ispatlamak için çok diller döktü. TİP davasında yargılananlardan bazıları ise, açlık grevindeki devrimcilerin yemedikleri karavanları paylaşmak için birbirlerine girecek kadar alçaldılar.

İşte TİP revizyonizminin yakın geçmişini aydınlatan gerçekler bunlardır. Şimdi revizyonistlere sormak gerekir: Siz ne zaman yerlerde sürünmekten kurtulup ayağa kalktınız ki, ne zaman faşist mahkemeler önünde secdeye gelmekten vazgeçip ayağa kalktınız ki, «ayakta durmak»tan söz ediyorsunuz.

BU AY OKUYACAĞIMIZ KİTAP

Lenin: Sosyalizm ve Savaş

Daha önce ilan ettiğimiz gibi, Lenin'in «Emperyalizm : Kapitalizmin En Yüksek Aşaması» kitabının ardından, gene Lenin'in «Sosyalizm ve Savaş» kitabının okunması ve incelenmesine geçiyoruz. «Emperyalizm» kitabından çıkan sonuçların özetlenmesine, önümüzdeki sayılarımızda devam edeceğiz. Bu arada bütün okuyucularımızı, «Sosyalizm ve Savaş» kitabını bugün dünyanın içinde bulunduğu durum, iki süper devlet arasında gitgide şiddetlenen hegemonya mücadelesinin doğurduğu savaş tehlikesi, emperyalizm ile çeşitli türden savaşlar arasındaki ilişki ve Marksistlerin çeşitli türden savaşlara karşı farklı tutumları açısından okuyup incelemeye, tartışmaya ve çıkardıkları sonuçları dergimize yollamaya çağırıyoruz.

SAZLIKÖY TOPRAK İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ: 2

TOPRAK İŞÇİLERİNİN AĞALIĞI YIKMA MÜCA

«Ertesi sabah bütün işçiler, ellerinde çapaları ve sepetleri, köy meydanında toplandılar. Hepsi işe gidecek gibi hazırlanmışlardı. Ama gözleri sendika yöneticilerindeydi. Açıkça direnişe başlamak için, önderlerinin başa geçmesini bekliyorlardı. Sendika yöneticilerinin köprü başına yürümesiyle birlikte, direniş başladı. Römorklardan atlayan kadınlar ve diğer işçiler, köprü başını tutmak üzere sendikacıların yanına koştular.»

Sazlıköy direnişinde Toprak-İş Sendikasının önderliği tayin edici rol oynamıştır. Sendika 1975 yılı başında kurulmasından itibaren işçiler üzerindeki ağır baskı ve sömürüyü teşhir etmiş, bundan kurtulmanın ancak mücadele ederek, direnerek mümkün olacağı fikrini yaymıştır. Sendikanın, özellikle işçileri boyun eğmeye, dayıbaşı ve ağalarla uzlaşmaya zorlayan fikirlerle mücadele etmesi ve revizyonist Tüm Tor-İş Sendikasının bu tür fikirlerini açığa çıkarması, direniş fikrinin kuvvetlenmesinde etkili olmuştur.

Toprak-İş, bütün köylerde olduğu gibi, Sazlıköy'de de işçileri ağalara bağımlı hale getiren dayıbaşılığa karşı yoğun bir propaganda kampanyası yürüttü. Dayıbaşılar olmadan da işe gidilebileceğini göstermek amacıyla iş temin etti ve Sazlıköylü işçiler, başlarında kendi seçtikleri temsilciler olduğu halde çalışmaya başladılar. Yövmiyeleri o güne kadar aldıklarının çok üzerindeydi. Dayıbaşından kurtulma ümitleri gittikçe artıyordu. Sazlılı işçiler, sevinç içinde her sabah, «yaşasın Toprak-İş» sloganlarıyla işe gidiyorlardı. Dayıbaşılar, işçi sıkıntısı çekmeye başlamışlardı. Onlar, kitlelerin kendilerine duyduğu hınç yüzünden kahveye bile çıkamaz hale gelmişlerdi. Sendikanın sağladığı iş bitip de sıra Hilmi Fırat ve ortakçılarının işine gelince, işçiler onlardan da aynı ücreti istediler. Hilmi Fırat ve ortakçılarının bu isteği reddetmesi, direniş fikrini kuvvetlendirdi.

Sendika yöneticileri, örgütlenmenin henüz zayıf olduğunu bildikleri halde direniş isteğini bastırma yoluna gitmediler. Tam tersine kitleleri daha kararlı, daha örgütlü bir şekilde harekete geçirebilmek için çalıştılar. Çünkü onlar, direnişin tarım işçileri için bir okul olduğunu biliyorlardı.

DİRENİŞ KİTLENİN TALEBİYLE BAŞLADI

Direnişten bir gün önce yapılan toplantıda tarım işçileri, sendikacıların direniş meselesini mutlaka ele almalarını istediler. Bunun üzerine direniş konusu tartışıldı ve ertesi gün direnişe geçilmesine karar verildi. Ertesi sabah bütün işçiler ellerinde çapaları ve sepetleri, köy meydanında toplandılar. Hepsi işe gidecek gibi hazırlanmışlardı. Ama gözleri sendika yöneticilerindeydi. Açıkça direnişe başlamak için önderlerinin başa geçmesini bekliyorlardı. Sendika yöneticilerinin köprü başına yürümesiyle birlikte direniş başladı. Römorklardan atlayan kadınlar ve diğer işçiler köprü başını tutmak üzere sendikacıların yanına koştular.

Toprak işçileri, direnişin başlangıcında olduğu gibi, daha sonraları da önderlerini başlarında görmek istediler. Sendika, köyde ilk çalışmalarını yaptığı sırada, devrimcilerden uzak duran birçok toprak işçisi, direniş günlerinde her zaman başlarında gördükleri sendika yöneticilerine ısındılar, onları önderleri olarak tanıdılar ve sevdiler. Kitleler, önderlerini korumayı en önemli mesele olarak ele aldılar. Onları, sık sık tehlikelere karşı uyardılar. Jandarma baskını gibi durumlarda sendikacıların etrafında kenetlendiler. Sendikacıların götürüldükleri karakola baskın yaptılar.

Öte yandan, direnişten önce son derece disiplinsiz, örgütlü çalışmaya karşı ilgisiz olan bazı sendika temsilcileri, direniş günlerinde akşamları yapılan eleştiri toplantılarına katılmaya, kendilerine yapılan eleştirileri kabul etmeye ve hatalarını düzeltmeye başladılar. Devrimci kadroların yetişmesi için en iyi okul, devrimcilerin önderliğindeki kitle mücadeleleridir.

Direniş, başlangıçta tamamen ekonomik nedenlere dayanıyordu. Fakat gelişmeler, demokratik talepleri ön plana çıkardı. Hilmi Fırat, bir süre direttikten sonra ücretleri arttırmaya razı oldu, fakat bu sefer de, işe dayıbaşılarla gidilmesini şart koştu. Böylece, sendikayı aradan çıkartmaya ve eski düzeni devam ettirmeye çalışıyordu. İşçiler, bu şartın kendilerini köleleştirmeyi hedef aldığını, bu tuzağa düşmeyeceklerini söyleyerek Hilmi Fırat'ın önerisini reddettiler. Böylece sendikanın Hilmi Fırat ve ortakçıları tarafından tanınması meselesi **direnişin esas meselesi** haline geldi.

Hilmi Fırat ve ortakçıları bütün çabalarına rağmen, direnişi kıramadılar. İşçiler kendi birliklerini sağlamayı başardıkları gibi, beylerin direnişi kırmak için çok yüksek ücretle dışarıdan getirdikleri işçileri de çalışmamaya ikna ettiler. Tarlalara zorla girmek isteyen Hilmi Fırat'ın adamları ise, karşılarında tarım işçilerini buldular.

HİLMİ FIRAT'IN BULDUĞU ÇARE

Hilmi Fırat ve Söke Emniyeti, direnişi kırabilmek için esas meselenin işçilere önderlik eden sendika yöneticilerini tutuklamak olduğunu anlamışlardı. Hilmi Fırat, direnişin 10. gününde sendika yöneticilerini tutuklatmayı başardı. Aslında tutuklama kararı üç gün önceden alınmış olmasına rağmen jandarmanın bu kararı uygulamakta gecikmiş olması, Söke devlet makamlarının Sazlıköylülerin tepkisinden ne kadar çekindiklerini gösteriyor. Bu aynı zamanda, gerçekten güvenilecek biricik kalenin halk kitleleri olduğunu gösteren canlı bir örnektir. Jandarma, bundan önce de sendika yöneticilerini gözaltına almış, fakat Sazlıköylülerin karakolun önüne yığılmaları üzerine serbest bırakmak zorunda kalmıştı. Bu tutuklama sırasında jandarma aracının etrafına yığılan köylü kadınlar, sendikacıların götürülmesine engel olmak istediler. Bir uzatmalı çavuş, halkın öfkesine karşı kendini korumak için tabanca çekti Sazlıköylülerin tekrar karakolu basmalarını önlemek için Söke kara yolu jandarma tarafından kesildi.

Sendika yöneticilerinin tutuklanması direnişin dönüm noktası oldu. Bundan sonra tarım işçilerinin mücadelesi gerilemeye başladı. Hilmi Fırat ve ortakçıları inisiyatifi ele geçirdiler. Onlar, mücadelenin önderlerinin tayin edici rolünü tesbit ettiler ve sendika yöneticilerini tutuklattırarak direnişi bastırma yönünde önemli bir adım attılar. Tutuklanan sendika yöneticilerinden sonra, direnişin önderliğini cesaretle yüklenen sendika temsilcisi tarım işçilerinin, bu görevi sürdürmek için gerekli bilgi ve tecrübeden yoksun olmaları birçok hatalara yolaştı.

HATALAR, AĞALARI GÜÇLENDİRDİ

Direnişin başlangıcında yapılan en önemli hata, şartları doğru bir şekilde tahlil ederek, buna uygun taktikleri tespit etmemek, bu taktikleri kitleler arasında tartışmamaktı. Bu yüzden, tamamen günü birlik bir siyaset izlendi. Ağaların ve beylerin çeşitl oyunlarına karşı gerekli uygun karşı taktikler geliştirilemedi. Mesela, Hilmi Fırat ve 18 ortakçısına karşı girişilen bu direniş sırasında, ortakçılardan herhangi birinin, sendikanın taleplerini kabul etmesi halinde ne yapılacağı tespit edilmemişti. Direniş sırasında, ortakçılardan biri işçilerin bütün şartlarını kabul ettiğini bildirip 100 işçinin çalışmaya gelmesini isteyince ne yapılacağına karar verilemedi. İşçiler, yüz kişinin işe gitmesinin direnişe aktif olarak katılan işçilerin sayısını azaltacağını, bu yüzden direnişin zayıf düşeceğini söyleyerek karşı çıktılar. Oysa, mesela her işçi ailesinden bir kişi seçilerek gönderilebilir ve böylece hem işçilerin maddi sıkıntıları azaltılır, hem de diğer ortakçıların da bu yola gitmesi için fırsat yaratılırdı. Bu, tarım işçilerinin baş düşmanı durumunda olan Hilmi Fırat'ı tecrit eden bir taktik olurdu.

Sendikacıların tutuklanmasından birkaç gün sonra sendika avukatı ve işveren arasında bir anlaşma imzalandı. Gerçekte sendikanın devrimci siyasetini benimsememiş ve köylülerin gerçek taleplerinden habersiz olan avukat, işçilerin sendika temsilcisinin yanı sıra dayıbaşılarla da işe gidebileceği şartını kabul etti. Oysa bu, sendikanın başından beri yürüttüğü mücadelenin can alıcı meselesiydi. Dayıbaşılığın kalkması, kitlelerin en önemli isteğiydi ve direnişin düğüm noktası haline gelmişti. Dayıbaşılığın kabulü, kaçınılmaz olarak mücadelenin gerilemesine yol açtı. Sazlıköylü sendika temsilciler avukatın kabul ettiği bu şarta karşı gerekli uyanıklığı gösteremediler. CHP'li avukatın bu hatalı anlaşmayı imzalamasına engel olmadılar. Elde edilen ücret artışına rağmen, bu şartın kabul edilmiş olmas işçiler üzerinde moral kırıcı bir etki yaptı.

Anlaşmaya bu şartı koyduran Hilmi Fırat ve ortakçıları, dayıbaşıları ile gelen işçilere iş vermeye sendika temsilcisi ile gelenlere ise iş vermemeye başladılar. Üstelik anlaşmayı hiçe sayarak dışardan işçi getirdiler. Yapılması gereken, anlaşmanın düzeltilmesi, en azından anlaşmaya uyulması için mücadeleyi tekrar başlatmaktır. Fakat 10 günlük direniş sonucu dayıbaşılığı tamamen yoketmeyi düşüne işçiler, yapılan anlaşmayla hayal kırıklığına uğramışlardı. Geri çekilişin ilk işaretleriyle birlikte kitleler kendi başlarını kurtarma telaşına düştüler. Direniş sırasındaki birlik bozuldu ve yeni bir direniş için gerekli şartların sağlanması imkanı kalmadı.

Sendika temsilcisi ile giden işçilerin işsiz kalması üzerine sendika yeni bir hata daha yaptı. İşsiz kalan işçilere yövmiyelerinin sendika tarafından verileceği söylendi. Bu vaad sendikanın hem mal gücünün dışında idi, hem de sendikanın o güne kadar savunduğu devrimci ilkelere aykırı düşüyordu Bu anlayış, kitlelere güvenmeyen, onların mücadeleyi sürdürmek için mücadelenin meselelerini kavramaya değil, maddi çıkarlara ihtiyaçları olduğunu iddia eden revizyonist ideolojinin ürünüydü. Bu yanlış siyaset, sonuç olarak, sendikayı kitlelerden uzaklaştıran bir etki yaptı.

Diğer bir hata, direniş için açılan yardım kampanyasına gelen paranın miktarının bütün köylülere

ÜCADELESİ
DELESİYLE BİRLEŞTİRİLMELİDİR

(Tarım işçileri) «Belki de bazan, şehir işçilerinin, yaptığı gibi grev örgütlendirmeyi de başarabilirler. Bunun, kırlarda, şehirlerde olduğundan daha güç olduğu doğrudur, fakat bazan yapmak yine de mümkündür... Elbette ki grevler yeni bir şeydir, ve yeni şeyler ilk başta pey iyi gitmez. Şehir işçileri de başlangıçta nasıl savaşılacağını bilmiyorlardı; ne gibi ortak taleplerde bulunulacağını bilmiyorlardı. Makinaları kırmaya gidiyorlar ve fabrikayı viraneye çeviriyorlardı. Ama şimdi işçiler, birleşik mücadele vermeyi öğrenmiş bulunuyorlar. Her yeni işe, öğrenmekle başlamak gerekir...»

— V. İ. LENİN

ıyurulamaması ve bu paranın (direniş sona erdinde) sendikanın masrafları için alıkonması geğinin kitlelere kavratılmaması oldu. Sendika gövlileri, bu meseleyi dar bir köylü grubuyla koıştular ve gelen paraların miktarını büroya astıkrı bir listeyle ilan ettiler. Oysa durumun bir bilriyle ve geniş toplantılar yapılarak ilan edilmesi, ıylülerin çoğunluğunun bu konuda bilgi sahibi kıması ve onların gönüllü katkılarının sağlanması ırttı. Diğer yandan kitlelere güvenmemenin sonuı olarak, gelen paranın işçiler arasında eşit olak paylaşılmasını öne süren görüşler de ortaya ktı. Bu görüşler sendikayı, bir mücadele aracı olaktan çıkarıp bir «hayır cemiyeti» haline getirme ınucu verecekti. Sendikaya yapılan yardımlar kousunda diğer bir hata ise, gelen yardımın hesabıın düzgün tutulmaması ve yiyiciliğe karşı gereken ıdbirlerin alınmamasıydı. Böylece hesaplar karıştı e hatta yardım paralarından bir kısmı çıkarcıların line geçti.

Sendika temsilcisi durumunda bulunan bazıları, bu görevi şahsi çıkarlar için üstlendiklerinden, iş zamanları dayıbaşı pozları takındılar. İşçilere emir verme yoluna gittiler. Kendi yövmiyelerini az bulup işçilerin yövmiyelerini yiyenler, bu durumu örtbas etmek için hesapları karmakarışık edenler oldu. Yine bu amaçla makbuz kesmeden aidat ve bağış toplayanlar görüldü. Bazı temsilciler ise, kitleler içinde doğru bir çalışma yürüteceklerine, sağda solda bir takım adam dövme ve yaralama olayları yarattılar. Bu da sendikayı kitlelerden uzaklaştıran bir etki yapıyordu. Temsilcilerin bu tip hatalara saplanmasında esas sorumluluk, sendika temsilcileri üzerinde sıkı bir denetim kurmayan ve onları siyasî bakımdan eğitmeyen sendika yönetimininindir.

KİTLELERİN BİLİNCİNE DAYANAN BİR MÜCADELE YENİLMEZ

Sendikanın önemli bir hatası işçilerin ekonomik ve demokratik mücadelesini bütün köylülerin toprak talebiyle birleştirememesiydi. Eğer bu yapılabilmiş olsaydı, baş düşman durumundaki Hilmi Fırat'a karşı tarım işçilerinin, yoksul köylülerin, orta köylülerin birliği sağlanabilirdi. Hatta ortakçı durumundaki zengin köylüler bile tarafsızlaştırılabilir ve Hilmi Fırat tecrit edilebilirdi. Bu, tarım işçilerinin mücadelesini ilerletmek için uygun şartları yaratırdı. Oysa sendika yönetimi, en geniş birliği sağlamaya yönelen bir siyaset izlemedi ve toprak meselesini işleyen bir propagandaya girişmedi, tam tersine ekonomist bir tutumla sadece tarım işçilerinin günlük meselesi üzerinde durdu. Bu, hem tarım işçilerini müttefiklerinden tecrit etti, hem de siyasetin yerine ekonomizmi hakim kıldı. Toprak meselesinin gözden kaçırılması, tarım işçilerinin karşısına Hilmi Fırat'ı değil, ortakçıları çıkardı. Çünkü, Hilmi Fırat, topraklarının çoğunu ortakçılarına vererek işçilerle arasındaki çelişmeyi örtbas etme yolunu bulmuştu İşçiler ve ortakçılar arasında mücadelenin ön plana çıkması, Hilmi Fırat'ın saflarını güçlendirdi.

Bir diğer önemli hata ise, beylere ve dayıbaşılara karşı mücadelenin, kitlelerin siyasî bilincini geliştirmeye değil, kitlelere ekonomik kazançlar sağlamaya dayandırılmasıydı. Sendika, işçilere, dayıbaşılığın mücadelesiyle yıkılabileceğini kavratacağı yerde esas ağırlığı işçilere sürekli iş bulmaya verdi. Oysa, tarım işçilerinin zorlukları göğüslemeyi göze alamadıkları takdirde dayıbaşılığı yıkmaları mümkün değildir. Devrimcilerin görevi, işçilere iş bulmakla yetinmek değil, onları insiyatifsiz ve bağımlı kılan feodal ideolojiye karşı mücadele etmek, kendi kaderlerini ellerine almaları için yol göstermektir Yalnızca **iş bulmak, yoksul köylüleri mücadelede kararlı kıl**maz, tam tersine yüzyılların getirdiği ön yargıları pekiştirir. Nitekim birçok Sazlıköylü tarım işçisi için sendika, «yüksek ücretle iş bulan, eziyet ve hakaret etmeyen, iyi kalpli bir dayıbaşı»dir. Ne yazık ki, ağalar, o dayıbaşıya iş vermiyorlar. Bu yüzden, bütün iyiliğine rağmen bu dayıbaşı, işçiler için «faydalı» değildir. Bu anlayış, işçileri mücadeleden uzaklaştırır, hatta kendilerine devamlı iş bulabildikleri için dayıbaşılara daha da bağlanmalarına yol açar. Bu şartlar altında sendikanın temsilciliğini yüklenen ve siyasî bilinci olmayan işçiler, kısa sürede dayıbaşılığa özenmeye, dayıbaşılar gibi davranmaya başlarlar. Bir sendika temsilcisini dayıbaşı haline gelmekten ne alıkoyabilir? Herşeyden önce devrimci amaçlarla bu görevi yüklenmiş olması, ikinci olarak da, işçilerin kendisini sıkıca denetlemeleri onu bir dayıbaşı gibi değil, temsilcilik görevi yüklenmiş kendilerinden biri gibi görmeleri. Bu da işçi kitlelerinin siyasî bilincini yükseltmekle ve onları seferber etmekle mümkündür.

Sendika, toprak işçilerini, dayıbaşıları boykot etmeye ve kendi kaderlerini ellerine almaya yöneltmeli; işçiler bu noktada isteksiz davranırlarsa onlara bunu kavratıncaya kadar propagandasında ısrar etmelidir. Sendikanın bir iş bulma kurumu değil; işçilerin mücadele birliği olduğu anlatılmalı ve bunun kavranmasına hizmet edecek bir çalışma düzenine girilmelidir.

Sendika devrimci köylüleri ve mücadeleci tarım işçilerini kitle önderleri olarak yetiştirmelidir. Sendika, temsilcilerin, yaptıkları görevden ötürü, ek bir gelir sağlamamalarına dikkat etmelidir. Çünkü bu, dayıbaşılığın maddî temelini oluşturur. Başta bu gelir ne kadar az olursa olsun maddî temel var oldukça dayıbaşılık her zaman ortaya çıkabilir. Ancak sendika temsilciliğini hiç bir maddî menfaat gözetmeden kabul eden tarım işçileri, kitlelerin mücadelesine önderlik edebilir.

Sazlıköy'de sendikanın esas görevi, tarım işçilerinin ve bütün köylünün düşmanı olan Hilmi Fırat'a karşı **tarım işçilerinin mücadelesini yürütmek** ve bütün köyü Hilmi Fırat'a kaışı birleştirmektir. Bunun için Hilmi Fırat'ın tapusunun meşru olmadığı gerçeği kitlelere kavratılmalı, ağır zulmün kaynağının büyük toprak mülkiyeti olduğu gösterilmelidir. Toprak işçilerinin dayıbaşılardan kurtulma, sendikalaşma ve ücret mücadelesi toprak mücadelesiyle birleştirilmelidir.

YILGINLIK BULUTLARINI ARALAYAN BİR RÜZGAR

Sazlıköy direnişi, Ege bölgesinde 12 Martın getirdiği yılgınlık ve pasifizm bulutlarını aralayan bir rüzgar gibi esti, birçok devrimciye, kitle önderine cesaret verdi. Söke köylerinde yaygın olan «sendikal mücadele, grev imkansızdır» düşüncesi önemli ölçüde geriledi, sendikal örgütlenme talebi arttı.

Sazlıköy direnişi, tarım işçilerinin giriştiği önemli bir kitle mücadelesidr. Kitlelerin ve devrimci önderlerin mücadele tecrübesi son derece azdı. Oysa toprak beyleri ve yardakçıları önemli tecrübelere sahiptiler. Lenin'in dediği gibi, tarım işçileri:

«Belki de bazan, şehir işçilerinin yaptıkları gibi grev örgütlendirmeyi de başarabilirler. Bunun, kırlarda, şehirlerde olduğundan daha güç olduğu doğrudur, fakat bazan yapmak yine de mümkündür... Elbette ki grevler yeni bir şeydir, ve yeni şeyler ilk başta pek iyi gitmez. Şehir işçileri de başlangıçta nasıl savaşılacağını bilmiyorlardı; ne gibi ortak taleplerde bulunulacağını bilmiyorlardı. Makinaları kırmaya gidiyorlar ve fabrikayı viraneye çeviriyorlardı. Ama şimdi işçiler, birleşik mücadele vermeyi öğrenmiş bulunuyorlar. Her yeni işe, öğrenmekle başlamak gerekir...»

Sazlıköylü tarım işçileri ve devrimci önderleri de bu mücadeleden birçok şey öğrendiler. Gelecek mücadelelerinde bu derslerden mutlaka yararlanacaklardır.

DÜNYA BARIŞINI KİM TEHDİT

Kitle dergisi, 8 Aralık 1975 tarihli 87. sayısında, «Maoculuğun azgın bir yumuşama düşmanı» olduğunu, «savaş kışkırtıcılığına sıvandığını» iddia ediyordu. Revizyonistler, Çin'in dış siyaseti olmasa, «yumuşama» sayesinde dünyadaki gerginliklerin sürekli olarak azalacağını, silahsızlanmanın sağlanacağını, savaş tehlikesinin büsbütün ortadan kalkacağını öne sürüyorlardı.

Sovyet sosyal - emperyalizmine uşaklık etmek, revizyonistleri, efendilerinin dünya hakimiyeti planlarını savunmak için deli saçmaları sıralamaya mecbur ediyor. Bugün dünyada savaş tehlikesinin kaynağı, iki süper devlet ve özellikle Sovyet sosyal - emperyalizmidir. Sovyetler Birliği'nin bugün sürdürdüğü silahlanma ve savaş hazırlığının, Lenin ve Stalin dönemindeki Sovyet **savunma** sistemi ile hiç bir ilgisi yoktur. Bizzat Sovyet generalleri, kendi savaş hazırlıklarının **hegemonya ve saldırı** hedeflerine yönelik olduğunu itiraf etmektedirler. Sovyet revizyonist «Silahlı Kuvvetler Komünisti» (Kommunist Boruşenni Sil) dergisi, SSCB'nın muazzam askerî harcamalarının ve sürekli düzenlediği manevraların amaçlarını şöyle açıklıyor: **«Askerî - teknik üstünlüğü ele geçirmek»; böylece «dış siyaseti... askerî eylemlerle etkili bir şekilde desteklemek»;** **«SALDIRI GÖREVLERİNİ yerine getirmek»; «HER TÜRLÜ silahla yürütülecek bir savaşa hazırlanmak...»** Sovyet deniz kuvvetleri komutanı Gorşkov ise, Sovyet donanmasından söz ederken şöyle diyor: **«Güçlü bir donanma, bir ülkenin BÜYÜK BİR DEVLET haline gelmesini ve DÜNYA-NIN HER KÖŞESİNDE SALDIRI GÖREVLERİNİ yerine getirmesini sağlayan etkenlerden biridir.»**

Revizyonistlere soruyoruz. Bu sözler,

— Üstün devlet olma iddiasının,

— Diğer üstün devletlerle arasındaki rekabetin er veya geç askerî yollarla çözümleneceğini öngörmenin,

— Bu nedenle diğer ülkeleri ele geçirmek için saldırıya hazırlanmanın AÇIK İFADESİ DEĞİL DE NEDİR?

HİTLER'İ ANDIRAN BİR SİLAHLANMA HIZI

«Silahsızlanma», «barış» ve «yumuşama» sözlerini ağzından düşürmeyen Sovyetler Birliği, bugün bütün diğer emperyalist ülkelerden, özellikle de esas rakibi ABD'den çok daha hızlı bir şekilde silahlanmaktadır.

Son on yıl içinde Sovyetler Birliği'nin elindeki karadan karaya atılan kıtalararası füzeler (İCBM'ler)15 misli, donanmasındaki gemilerin toplam tonajı ise 2 misli artmıştır. Sovyetler Birliği'nin nükleer denizaltı sayısı, yalnız son dört yılda 5.5 misline çıkmıştır. SSCB'nin elindeki (nükleer olan ve olmayan) denizaltı sayısı, dünyadaki bütün diğer ülkelerin denizaltı toplamından fazladır. Halen 250 milyon nüfuslu Sovyetler Birliği'nin **bilinen** silah altındaki asker sayısı, 4,200,000 kadardır. Bu rakam, 220 milyon nüfuslu ABD'nin asker sayısının neredeyse iki katıdır. Öte yandan 800 milyon nüfuslu sosyalist Çin'in asker sayısından ise 1 milyon kadar fazladır. Üstelik son yıllarda ABD ordusundaki asker sayısı belli bir azalma gösterirken, Sovyet ordusu sayı bakımından sürekli artmaktadır. ABD'nin toplam 10.000 tankına karşı, Sovyetler Birliği'nin elinde 40.000 tank vardır. Bu gelişme ve Sovyet silahlanmasının vardığı nokta, «savunma» ya da «düşmanı caydırma» ihtiyacıyla açıklanabilir mi?

NÜKLEER SAVAŞ HAZIRLIĞI

Sovyetler Birliği, özellikle en çok sözünü ettiği «nükleer silahsızlanma»nın tam tersi-

lüyorlar. Nitekim Sovyet sosyal - emperyalistlerinin harbokulu öğrencilerine dağıttıkları eğitim elkitapları da, nükleer füze ve silahların «Sovyet silah gücünün bölünmez bir parçasını meydana getirdiğini» ve bu silahlara başvurmanın «her an söz konusu olabileceğini» belirtmektedirler.

Son on yılda Sovyetler Birliği, yalnız nükleer silah yapımına 100 milyar dolardan fazla harcamıştır. Stratejik silahlar alanındaki Sovyet harcamalarının, ABD'nin bu alandaki harcamalarına göre yüzde 60 oranında yüksek olduğu hesaplanmaktadır.

1962-1975 yılları arasındaki dönemde Sovyetler Birliği'nin İCBM sayısı ABD'ninkinden 6 misli daha hızlı artmış, başlangıçtaki miktarın 21 misline çıkmıştır. Sovyetler Birliği'nin denizaltı gemilerinden atılabilen nükleer füzeleri (SLBM'ler) ise ABD-ninkilerden 2.5 misli daha hızla artmış, başlangıçtaki miktarın 7 misline ulaşmıştır. İki süper devletin İCBM ile SLBM'lerinin gelişme tablosu şöyledir:

Yıl	İCBM Sayısı ABD	İCBM Sayısı SSCB
1962	294	75
1964	834	200
1968	1054	800
1974	1054	1575

SLBM Sayısı ABD	SLBM Sayısı SSCB
416	120
656	130
656	720

Bu tablo, kuvvet dengesinin değişmesini, askerî üstünlüğün ABD'den sosyal - emperyalistlere geçişini çok açık bir şekilde yansıtmaktadır. Görüldüğü gibi Sovyetler Birliği'nin en hızlı silahlandığı yıllar, Çekoslovakya'yı istila etmesinden bu yana geçen dönem olmuştur. Bu altı-yedi yıl içinde ABD'nin gerek karadan ve gerekse denizaltı gemilerinden atılan nükleer füzeleri hiç artmazken, SSCB'nin İCBM'leri iki misline, SLBM'leri ise 5.5 misline çıkmıştır. Bu yılların, aynı zamanda Sovyet yöneticilerinin en fazla «yumuşama» yaygarası kopardıkları, başka ülkelerin nükleer silahlarını geliştirmelerine en fazla karşı çıktıkları yıllar olması, acaba tesadüf müdür?

Sovyet Savunma Bakanı A. A. Greçko, «Silahlı Kuvvetler Komünisti» dergisinin 1969/3. sayısında, Sovyet stratejik silahlarının saldırgan amaçlarını şu sözlerle itiraf ediyor: **«Stratejik füzelerimiz, herhangi bir yerdeki herhangi bir hedefi tahrip edecek güçtedir.»** Tam Hitler'e layık bir böbürlenme; Sovyet yöneticileri, Amerikan nükleer gücü tehditleri karşısında titredikleri **«kelleniz gitiken sonra ilkelerin ne yararı var?»** diye feryad ettikleri 1960'lardan bu yana çok yol almışlar. Askerî güç dengesinin değişmesine bağlı olarak, insanlığı nükleer felaketle tehdit etme sırasının kendilerine geldiğini düşünüyorlar.

Sovyetlerin çılgınca silahlanmaları, Hitler'in İkinci Dünya Savaşı öncesindeki silahlanmasına, ya da Birinci Dünya Savaşı öncesinde İmparatorluk Almanyasının İngiltere'ye denk bir donanma yaratmak için sarfettiği büyük cabalara çok benzemektedir. Tarihte, askerî güçlerine dayanarak dünyayı yeniden paylaşmak peşinde koşan emperyalist devletler, savaşa daima rakiplerinden daha yoğun bir şekilde hazırlanmışlar, bütün umutlarını daha üstün bir hazırlığa ve ilk darbeyi vurmaya bağlamışlardır. Bugünkü Sovyet yöneticileri, bu alanda tamamen Hitler'in yolunu izlemektedirler.

EMPERYALİST AÇIK-DENİZ FİLOSU

Birinci Dünya Savaşı öncesindeki Alman-İngiliz «donanma yarışı»ndan söz ettik. Bugün de Sovyetler Birliği'nin silahlanma faaliyetlerinin çok önemli bir unsurunu, açık - deniz savaş filosunun inşası meydana getirmektedir. Sosyal - emperyalistler, çok kısa zaman içinde, dünyanın bütün denizlerini dolaşan muazzam bir donanma kurmuşlardır. Bundan daha on yıl önce, Sovyet karasuları dışında sadece 9 Sovyet savaş gemisi vardı. Bugün bu sayı, 300'ün üzerindedir. Artış oranı 33 mislidir. 1968'de sadece 7 nükleer denizaltıları olan Sovyetler, bugün 50'den fazla nükleer denizaltıya sahiptirler. ABD yılda üç nükleer denizaltı yaparken, Sovyetler her ay bir, yani yılda 12 nükleer denizaltı yapmaktadırlar.

Bir zamanlar ABD Altıncı Filosunun özel av sahası durumunda olan Akdeniz'de, şimdi sürekli olarak 60 Sovyet savaş gemisi de devriye gezmektedir. 1973 Orta Doğu savaşı sırasında bu rakam, 90'ın üzerine çıkmıştır. Ne var ki Akdeniz'deki savaş gemileri, Sovyet deniz kuvvetlerinin küçük bir bölümüdür. Sovyet Avrupa donanmasının üçte ikisi, Avrupa'nın kuzeyinde, Baltık ve Barents denizlerinde yoğunlaşmış bulunmaktadır.

Sovyet Pasifik Filosu ise, son on yılda hızla gelişerek ABD Yedinci Filosunun iki misline ulaşmıştır. Halen ABD Yedinci Filosunda toplam 700.000 tonu bulan 60 gemi (3 uçak gemisi, 5 nükleer denizaltı, 25 suüstü savaş gemisi, 27 destek-ikmal gemisi) bulunmasına karşılık, Sovyet Pasifik Filosunun mevcudu şöyledir: Toplamı 1.2 milyon ton olan 755 gemi. Bunların içinde 400 suüstü savaş gemisi, 125 denizaltı, 230 kadar da destek-ikmal gemisi vardır. ABD'nin bölgede 500 kadar uçağı bulunmasına karşılık, Sovyet filosu karada üslenmiş 350 kadar uçakla desteklenmektedir.

Kaldı ki SSCB, şimdi uçak gemisi alanına da el atmakta, birbiri peşisıra uçak ve helikopter gemileri inşa etmekte, tıpkı ABD gibi büyük bir deniz piyadesi gücü kurmaktadır. Böyle bir gücün inşasının amacı, bölgesel savaşlara «çevik müdahale» imkânı sağlamaktan başka bir şey değildir. Sovyet filoları dünyanın bütün denizlerinde sürekli manevralar yapmakta, elektronik araçlarla donatılmış sahte «balıkçı» gemileri ise sürekli bir deniz casusluğu yürütmektedirler.

Son on yıl içinde Sovyet açık - deniz savaş filosunun inşasını yöneten deniz kuv-

BİR AVUÇ KARŞI - DEVRİMCİNİN, BÜTÜN ÜÇÜNCÜ DÜNYAYI HEDEF ALAN TERTİBİ

Kendilerine «Arap Devriminin Kolu» adını veren bir grup, 21 Aralık günü Petrol İhraç Eden Ülkeler Teşkilatı'nın Viyana'daki binasına saldırdılar. Aralarında petrol ihraç eden ülkeler bakanlarının da bulunduğu 50-60 kişiyi rehin aldılar.

«Emperyalizme ve siyonizme karşı mücadele» adı altında düzenlenen bu gerici saldırı, bütün üçüncü dünyada nefretle karşılandı, emperyalistlerin bir oyunu olarak lânetlendi. Filistin Kurtuluş Örgütü Merkez Yönetim Kurulu üyesi Faruk Kaddumi, verdiği demeçte özetle şöyle dedi:

«Amaç, Amerikan tekellerine karşı Üçüncü Dünya ülkelerinin elinde önemli bir koz olan petrol silahını parçalamaktır. Bu eylem, ulusal zenginliklerini ve bütünlüklerini kontrol etmek isteyen ve haklarını savunan OPEC üyesi Arap ülkelerine karşı yöneltilmiştir. Petrol ihraç eden Arap ülkelerine karşı girişilen bir şantajdır.» Filistin Haber Ajansı ise yayınladığı bildiride, Filistin Kurtuluş Örgütünün bu çeşit saldırıları, «Sanayi ülkeleriyle iktisadi yönden eşit muamele görmeyi isteyen Üçüncü Dünya ülkelerinin haklı isteklerini gözden düşürmek üzere düzenlenen komplolar» olarak gördüğünü belirtti. İran ve Mısır basını da, Batılı emperyalistlerin tertibi olduğunu öne sürdükleri saldırıyı şiddetle mahkûm ettiler.

EDİYOR ?

vetleri komutanı amiral S. S Gorşkov, şöyle diyor: «**Deniz kuvvetleri, RUSYA GİBİ BİR ÜLKENİN DENİZ - AŞIRI MENFAATLERİNİ koruyabilecek güçtedir.**» Ne güzel bir itiraf! Rusya nasıl bir ülke midir? «Deniz - aşırı menfaatleri» olan bir ülke! 200 kadar savaş gemisini, dünyanın en zengin petrol yataklarının bulunduğu Orta Doğu'dan hareket eden tankerlerin rotaları üzerindeki üç bölgeye (Aden Körfezine, **Hint Okyanusuna** ve Doğu Akdeniz'e) yığmış bulunan bir ülke! Başka bir deyişle, dünyanın geniş alanlarını yağmalayan, hegemonya peşinde koşan, kendi topraklarından çok uzaklardaki yatırımlarını, pazarlarını, hammadde kaynaklarını korumak ihtiyacını duyan bir ülke!

Hangi sosyalist ülkenin «deniz - aşırı menfaatleri» vardır? Bu, tamamen emperyalistlere özgü bir şeydir ve bu yüzden de tarihte açık - deniz savaş filoları inşa edenler, daima emperyalist ülkeler olmuşlardır. «Deniz hakimiyetinin önemi» teorisi, daima **emperyalist** siyasetin önemli bir parçası olagelmiştir. Sovyet amirali Gorşkov, bu teorinin kurucusu Amerikalı Mahon, İngiliz Fisher, Japon Togo ve Alman Tirpitz gibi emperyalist deniz haydutlarının sadık bir öğrencisidir. Yeni çarların amacı, «Su **alanları: Rusya'ya gereken şey işte budur»** diye haykıran eski çarların hayallerini gerçekleştirmektir.

SOVYET EKONOMİSİNİN ASKERİLEŞTİRİLMESİ

Sovyetler kara, hava, deniz kuvvetlerini ve nükleer füzelerini bu kadar büyük bir hızla arttırırken, dünya halklarını ve emperyalist rakiplerini aldatabilmek için askeri harcamalarını olduğundan çok küçük göstermektedirler. Sovyet revizyonistlerine bakılırsa, bütün yıllık askeri harcamaları 20 milyar doların altındadır ve millî gelirlerinin yüzde 10'unu bile bulmamaktadır. Daha da komiği, askerî harcamalarının artmadığını iddia etmektedirler! Bu acemice yalanların ardında yatan gerçeği görmek için, bugün dünya piyasasında bir tankın yaklaşık 3 milyon dolar, bir füze - atar hücumbotun ise yaklaşık 30 milyon dolar olduğunu hatırlamak yeter. Bu durumda sadece Sovyetlerin 40.000 tankının değeri 120 milyar doları bulmaktadır. Son on yılda Sovyet açık - deniz filosunun kurulmasına harcanan parayı hesaplamayı, okuyucularımıza bırakıyoruz. Kaldı ki askerî harcamalar toplamını bulmak için, silah yapım harcamalarına, bir de bütün askeri kuvvetlerin günlük harcamalarının eklenmesi gerekmektedir...

Gerçekte ise, 1960-1974 yılları arasında tam 4 misli artan Sovyet askeri harcamalarının büyük kesimleri, devlet bütçesinde başka isimler altında gizlenmiş bulunmaktadır. Örneğin, ABD'den yüzde 60 daha fazla harcadıkları hesaplanan nükleer silahlar alanı, bütçede askerî harcamalar altında değil, «nükleer araştırmalar ve enerji» bölümlerinde gösterilmektedir. Gene Sovyetlerin ABD'ye göre yüzde 20 daha fazla harcadıkları hesaplanan askeri araştırma ve yeni-silah geliştirme programları ise, bütçenin «bilimsel araştırma harcamaları» bölümünde maskelenmektedir. Sadece bu bölüm, 1970 yılında 16 milyar dolar, 1975'te ise 17,5 milyar dolar olarak açıklanmıştır. Bu rakamlar, **«resmi»** askeri harcama beyanlarının **üstündedir** ve gerçek Sovyet askeri harcamalarının yüzde 20'sine eşittir. Dahası, silahlanmaya temel teşkil eden bazı sanayi dalları (örneğin tank ve uçak yapımına tabi kılınan motor sanayisi), istatistiklerde herhangi bir sivil ağır sanayi dalı gibi gösterilmektedir. Aslında bu kasıtlı tahrifat, belli bir gerçeğe dayanmaktadır. Kruşçev-Brejnev revizyonistlerinin iktidara gelmesinden bu yana, ABD emperyalizminin nüfuz alanlarına göz diken Sovyet tekelci burjuvazisi ekonomiyi öylesine askerileştirmiştir ki, sivil sanayi dallarını askeri sanayiden ayırdetmek çok güçleşmiştir. Bugün Sovyet sanayi işletmelerinin yüzde 60 kadarı, kısmen ya da tamamen askeri amaçlara hizmet etmektedir. «Bilimsel araştırmalar», «nükleer araştırmalar», temel yatırımlar, hep savaş hazırlığına yöneltilmiştir.

Sovyet silahlanmasının ardındaki gerçekler şunlardır:

— Halen Sovyetlerin yıllık askeri harcamaları, 92 milyar dolar civarındadır.

— Sovyet milli geliri ABD millî gelirinin yarısından az olduğu halde, Sovyet ve Amerikan askeri harcamaları aşağı yukarı eşittir. Yani ABD millî gelirinin yüzde 7-8 kadarının askerî harcamalara ayrılmasına karşılık, Brejnev revizyonistleri Sovyet millî gelirinin yüzde 20, devlet bütçesinin ise yüzde 35 kadarını askeri harcamalara ayırmaktadırlar.

— 1963 - 1973 arasındaki on yıllık dönemde bütün dünyanın askerî harcamalar toplamı 2.500 milyar dolar olmuştur. Bu paranın 1.400 milyar doları, iki süper devlet tarafından harcanmıştır. ABD harcamaları 765 milyar dolara, SSCB harcamaları ise 674 milyar dolara eşittir.

— NATO ve Varşova Paktları bir bütün olarak alındığında, süper devletlerin askerî bloklarının yaptığı harcamalar, 2500 milyarlık dünya toplamının 1800 milyarlık bölümünü kapsamaktadır. Bu harcamaların 991 milyar doları NATO'ya, 779.3 milyar doları ise Varşova Paktı'na aittir.

— Sözkonusu on yıllık dönemin başlarında ABD ve NATO harcamaları çok üstünken, SSCB ve Varşova Paktı harcamaları adım adım onlara yetişmiş ve hattâ geçmiştir. 1963-1973 döneminin tümünde ABD askerî harcamalarının artış hızı yılda yüzde 1, SSCB için ise yüzde 3 olmuştur. Son yıllardaki hız, bu ortalamanın üstündedir.

— Sovyetler Birliği'nde işçi ücretleri ABD'ne göre çok düşüktür. ABD'de özel tekeller arasındaki rekabet, silahlanma harcamalarında önemli israfa yol açarken, Sovyet tekelci devlet kapitalizmi bu israfı büyük ölçüde bertaraf etmektedir. ABD'ye göre çok daha merkezileşmiş olan Sovyet faşist devleti, silahlanmaya karşı her türlü direnişi daha kolay ezmektedir. Bu nedenlerle Sovyet askeri harcamalarının her doları, ABD harcamalarının her dolarına göre daha fazla sonuç elde etmektedir.

Lenin'in Birinci Dünya Savaşı öncesindeki Almanya için, söylediği şu sözler, bugünkü Sovyet askerileştirilmiş devlet kapitalizmi için tamamen geçerlidir: **«Almanya'nın büyük çaplı devlet kapitalizminin bürokrasi ile kaynaşması sonucu, Almanya bütün rekorları kırdı.»** Bugün Sovyetler bütün rekorları kırarken, revizyonistlerin «savaş kışkırtıcılığı» ve «hegemonyacılık» ile suçladıkları Çin Halk Cumhuriyeti ne yapıyor? Sovyet ve ABD askerî harcamalarını hesaplayan aynı Batılı kaynaklara göre, 1963-1973 dönemindeki toplam Çin askerî harcamaları, 106.5 milyar dolar olmuştur. Bu rakam, ABD harcamalarının yedide biri, Sovyet harcamalarının ise altıda biri kadardır. Su sırada Sovyetlerin bir yılda yapmakta oldukları askeri harcama, Çin'in 10 yıllık askeri harcama toplamına yakındır.

Süper devletler ne kadar çılgınca silahlanırlarsa silahlansınlar, askeri harcamalarını ve ordularını ne kadar arttırırlarsa arttırsınlar, dünya halkları onları mutlaka yere çalacak, savaşların kaynağı olan emperyalizmi mezarına gömecektir.

Sovyet savaş hazırlıkları ve «yumuşama» konusuyla ilgili araştırmamıza, gelecek sayımızda Sovyet yığınakları, savaş planları, bu yığınak ve planların saldırıya ve dünya hakimiyetine yönelik karakteriyle devam edeceğiz.

ÇİN KOMÜNİST PARTİSİ'NİN ÖNDERLERİNDEN KANG ŞENG ÖLDÜ

Kang Şeng (ortada), Çin Komünist Partisi 10. Kongresinde, Başkanlık Divanı kürsüsünde. Solda Çu En-lay, sağda ise Li Deh-şeng görülüyor.

Çin Komünist Partisi'nin önde gelen yöneticilerinden Kang Şeng, uzun süren bir hastalıktan sonra 16 Aralık 1975'te Pekin'de ölmüştür. Çin halkının toprak devrimi savaşı yıllarından beri ÇKP Merkez Komitesi üyesi olan Kang Şeng, 1966-1969 yılları arasında ÇKP Merkez Komitesi'ne bağlı Kültür Devrimi Gurubunda yer almış, 1969'daki Dokuzuncu Kongre'de Merkez Komitesi Siyasi Bürosunun 5 kişilik Daimi Komitesi üyeliğine seçilmişti. Liu Şao-çi'ye karşı olduğu gibi Lin Biao'nun burjuva karargahına karşı mücadelenin de ön saflarında yer alan Kang Şeng, son olarak 1973'te yapılan ÇKP Onuncu Kongresinde, tekrar Siyasi Büro Daimi Komitesine ve ÇKP'nin beş başkan yardımcılığından birine seçilmişti.

Kang Şeng'in ölümü üzerine ÇKP Merkez Komitesi, ÇHC Milli Halk Meclisi Daimi Komitesi ve ÇHC Devlet Konseyi (bakanlar kurulu) tarafından yapılan açıklamada, şöyle denilmektedir:

«Kang Şeng yoldaş, Çin Komünist Partisi'nin halis bir üyesi, Çin halkının büyük devrimci savaşçısı, Marksist bir teorisyen ve Parti'nin ve devletin önde gelen önderlerinden biriydi... Çin halkının büyük proleter devrimcisi ve revizyonizme karşı mücadelenin şanlı bir savaşçısı olan Kang Şeng yoldaş, ölümsüzdür.»

Pazarcık köylüleri diyor ki:

"BİZ BAĞIMSIZLIK İÇİN KANIMIZI DÖKTÜK AĞALAR TOPRAĞA KONDU"

Dergimizin 35. sayısında Maraş'ın Salmanıpak köylülerinin «Toprak ve Bağımsızlık» mitingleriyle ilgili bir haber vermiştik. Miting sırasında Salmanıpak köylüleri konuşmuş, toprak ve hürriyet taleplerini dile getirmişlerdi. Elimize gelen konuşmalardan bazılarını yayınlıyoruz.

SALMANIPAK KÖYLÜLERİNDEN FATMA İŞCAN'IN KONUŞMASI

«Köylüler, kardeşler!

Ben size bir köylü olarak toprak mücadelemizi anlatacagım. Bizim toprak mücadelemizde kadınlar, kızlar da en önde yer aldılar. Bu yüzden de erkeklerden daha fazla baskıya uğradılar. Ben bu baskıları anlatacağım.

«Biz toprak ve hürriyet için mücadele ediyoruz. Bu amaca varmak için kendi gücümüze güvenmek ve çetin bir şekilde mücadele etmek gerektiğine inanıyoruz.

«Topraklar bizimdir. Toprak ağlarının bu topraklar üzerinde hiç bir hakları olamaz. Pincolar bu yüzden ne kadar zorbalık yaparlarsa yapsınlar, toprakları kazanacak olan biz olacağız. Biz haklıyız. Haklı mücadelemiz er - geç başarıya ulaşacaktır. Milyonlarca halk bizim toprak davamızı destekliyor. Toprak ağalarından nefret ediyorlar.

«Kardeşler! Biz topraklara ancak devrimle kovuşabiliriz. Köylüler karanlıktan, yoksulluktan, baskıdan ve zulümden ancak devrimle kurtulabilirler.

«Pincolara karşı mücadele eden dört köyüz. Şimdiye kadar topraklar ımızı zorbalıkla sürdüler. Bizi köle gibi tarlalarında çalıştırdılar. Toprakların üzerinde yaşayan bizleriz. Biz çalışıp ter döküyoruz, ama ağalar beyler keyif çatarak yaşıyorlar. Bir avuçluk topraklarımız yoktur. Ama binlerce dönümlük arazi topraklarını ağalar kabannamışlar. Biz bu adaletsizliğin kalkması için mücadele edeceğiz.

«Bize en haklı mücadelemizde bugünkü hükümetin jandarması zulüm uyguladı. Topraklarımızdan bizi zorla çıkarmaya çalıştılar. Ama biz kadınlar, kızlar en önde iki gün jandarmalara karşı direndik. Bu direniş sırasında önce bizi dipçiklediler. Direnişten vaz geçmedik. Üzerimize yıldırmak için yaylım ateşi açtılar. Yine direndik. Yine topraklarımız terk etmedik. Bu sefer de arabaları sürdüler üzerimize. Bu çatışma sırasında ondan fazla kadın ve kız çeşitli yerlerinden yaralandılar. Yine bir kadın faşist yüzbaşı Asım Gezmiş'in açtığı ateş sonucu yaralandı. Dipçik yarası almayan, dövülmeyen kadın, kız kalmadı. Kadınları yerlerde sürüklediler, cemselere doldurup karakola götürdüler. Çocuklar ayaklar altında kaldı. Daha sonra da jandarmalar köyümüze baskın yaptılar. Kapıları kırıp çoluk-çocuk, kadın-erkek herkesi karakola götürdüler, üç dört gün karakolda tuttular.

«Köyde bir evde hasta vardı, hastanın gelini hastaya bakıyordu. Jandarmalar gelip kapıyı kırdılar. Hastanın hizmetini yapan gelini alıp götürdüler. Hasta ise korkusundan bayıldı. İki gün sonra da öldü.

«Bize zulmeden hükümet, ağaların hükümetidir. Jandarmalar toprak ağalarının bekçisidir. Faşist yüzbaşı Asım Gezmiş, toprak ağalarının adamıdır. Toprak ağalarından aldığı rüşvetle bize zulüm uyguladı. Zalimler unutmayın, zulmünüz yıkılacaktır. Yoksul ve topraksızlar mücadele ederek toprağa ve hürriyete kavuşacaklardır.

«Bizim mücadelemiz yurdumuzdaki mücadelenin bir parçasıdır. Çünkü biz biliyoruz ki, yurdumuz bağımsız olmadan toprağa kavuşamayız. Yurdumuzun sahibi işçiler ve köylüler olacaktır. Biz toprağa mutlaka kavuşacağız.

«Mücadelemiz bundan sonrada devam edecek. Köylüler Ağalara karşı birleşip karşı koyacağız.»

«Kahrolsun ağalar! Kahrolsun faşistler! Topraklar bizimdir!»

PAZARCIK'IN ÇÖÇELLİ KÖYLÜLERİNDEN MEHMET ŞİPER'İN KONUŞMASI:

«Bizler Kurtuluş Savaşında ingiliz - Fransız emperyalistlerine karşı, kazmamızla küregimizle ölümle kucaklaşarak savaşırken, vatan haini olan bu toprak ağaları gerilerde talanla uğraşıyorlardı. Savaştan sonra geldiler, dulların yetimlerin şehitlerin topraklarını yiyici memurlara rüşvet vererek zorla gaspettiler.

Dergimizin yaşatılması ve geliştirilmesine nasıl yardımcı olabiliriz

Devrimci bir derginin, okuyucularından, devrimci halk yığınlarından başka dayanacağı güç yoktur. «Halkın Sesi»nin her sayısı, çetin bir mücadelenin ürünü olarak elinize ulaşıyor. Bu mücadelenin alanı, yalnız İstanbul veya Cağaloğlu, yalnız dergimizin bürosu veya basıldığı matbaa değil, öncelikle, bütün Türkiye'dir. Yalnız dergimize son şeklini veren arkadaşlar değil, öncelikle bütün Türkiye'den onu mektup, haber, görüş, eleştiri, bağış ve yardımlarıyla besleyenler, dergimizi satan ve satın alanlar, devrimci görüşleri okuyan ve kitlelere yayanlar, bu mücadelenin neferleridirler. Yurdumuzun her köşesindeki devrimcilerin, bu mücadeleye katılmak, «Halkın Sesi»ni güçlendirmek için yapabilecekleri şeyler nelerdir?

1) **Elden satış.** Dergimizin yaşatılmasının ve halk yığınları içinde kök salmasının temeli, budur. Yalnız her devrimci örgüt değil, tek tek her devrimci, kendi çevresinde yaklaşık kaç dergi satabileceğini tahmin edebilir ve dergimizin İstanbul bürosuna yazarak, kendisine her hafta o sayıda dergi yollanmasını isteyebilir. Burada dikkat edilecek noktalar şunlardır: **Aşırı iyimser ya da kötümser olmamalı, gerçek durum ne ise onu tesbit etmeliyiz.** Dergi çok geliyor ve satamıyorsak, miktarın azaltılmasını vakit geçirmeden bildirmeliyiz. **Az satıyorsak bu bizi üzmemelidir.** Kendi satın aldığımız dergi dışında, her hafta iki tane de başkalarına satsak, bu da önemlidir. **Düzenli hesap tutmalı ve para yollamalıyız.** Dergimizi asla parasız olarak dağıtmamalıyız. Emekçiler dergimize değer veriyorlarsa, para verip alacaklardır. Bugün değer vermiyorlarsa, ileride vereceklerdir. Öte yandan kimse, parasız eline tutuşturulan bir kâğıdı önemseyip okumaz.

2) **Bağış Toplamak.** Emekçilerin, yurtseverlerin dergimize verdikleri her kuruş önemlidir. Yoksul halkımızdan toplayacağımız hiç bir paraya az dememeli, fedakârlığı mümkün olduğu kadar teşvik etmeli, bağış toplamamızın nedenlerini ve bu paraların nereye harcanacağını halka sabırla anlatmalıyız. Topladığımız bağışları kaydedip, gerek **para havalesi** ve gerekse zarf içinde **pul** olarak İstanbul büromuza yollayabiliriz.

3) **Abone olmak ve abone bulmak.** Bu, özellikle büyük şehirler gibi dağıtım merkezlerinden uzakta oturan, civarlarında bayi olmayan devrimciler, örneğin köylüler ya da köy öğretmenleri için önemlidir. Eğer bu şartlarda bulunuyorsanız, dergimizi düzenli olarak almanızın belki de tek yolu budur. Ayrıca dergimizin abone sayısının artması, eline toplu para geçmesini sağlamakta ve baskı miktarının satış miktarına mümkün olduğu kadar yakından ayarlanmasına da yardımcı olmaktadır.

4) **Çevremizdeki bayileri denetlemek.** Dağıtım şirketlerinin dergimizi daha iyi dağıtmalarını sağlamak bakımından önemli bir yardımdır. Çevremizdeki bayilerden «Halkın Sesi» getirip getirtmediklerini sormak, getirmelerini talep etmek, getirtmişlerse iyi bir şekilde **asmalarını ve satmalarını** istemek, bu konularda edindiğimiz bilgileri İstanbul büromuza yazmak, dergimizin hangi bölgelerde ve nasıl dağıldığını anlamamıza, buna göre çeşitli tedbirler almamıza yol açacaktır.

5) **Dergimize yazı yazmak.** Dergimizin yazarları, haber kaynakları, hatalarımızı eleştirerek kendimizi düzeltmemizi sağlayanlar, esas olarak okuyucularımızdır. Her bölge, şehir, kasaba ve köyden gelen mücadele haberleri, emekçilerin yaşama ve çalışma şartları hakkındaki bilgiler, görüş ve eleştiriler, o bölgedeki emekçilere de hitap edebilmemizi ve onların meselelerini daha iyi kavrayıp savunabilmemizi, sonuç olarak bütün Türkiye'deki emekçi kitleleri daha iyi kucaklayabilmemizi sağlamaktadır. Genel olarak dergimizin 12 sayfanın yarısı, tamamen emekçi halkımızın ve mahalli devrimcilerin yolladığı mektup, haber ve tahlilleri içermektedir. Dergimizin siyasi bakımdan canlı bir hava taşımasının, gerçekçi olmasının ve devrimci coşkunluğu kitlelere yaymasının vazgeçilmez şartı budur. Ayrıca dergimize yazılan mektup ve haberler, yüzlerce emekçinin kendi kendini eğitmesini, siyasi tecrübe ve teorik bilgi edinmesini, meseleleri daha berrak bir şekilde düşünmesini sağlamaktadır.

Bütün büyük devrimciler bize şunu öğretiyorlar: **Devrimci bir faaliyete birkaç kişinin katılması yetmez. Mümkün olduğu kadar çok insanı, en geniş halk yığınlarını katmaya çalışmalıyız.** Çünkü devrim, onların dâvâsıdır

«Örneğin Hacı Ahmet, Emiroğlu, Sarıkatip, Aziz Tan, Pincolar, Memişler, Filoler, Papazlar Demirci İbrahim, Hüsso Ağa, Hacı Bebekler, CHP Milletvekili İsmet Ağaoğlu, Fanfas'da Kocaağaoğlu, Kadıoğlu.

«Bizler Kurtuluş Savaşında İngiliz - Fransız emperyalistlerine karşı savaşırken 200 bin dönüme sahip olan bu 15 ağa Engizek dağlarında, Berkiz dağlarında saklanıyorlardı.

«Buradan görüyoruz ki, ağaların binlerce dönüm topraklarının temelinde zulüm ve sahtekârlık vardır. Örneğin köyümüz olan Çöçelli'de Molla Hasso adındaki ağa, 1971 yıllarında yüzbaşıyla kivre oların yağmurlu bir günde köylüyü atıyla eşeğiyle zorla toplamış, köylünün ekilmiş tarlalarını içinde bir yol yapmış, sabahleyin keşif heyeti getirmiş tarlaları zorla gaspetmiştir. Daha sonra köylülerin bir kısmı ağanın elinden zorla tarlaları almışlardır.

«Artık tarlaların kendi hakları olduğunu anlayan köylüler. Yer yer ağalarla mücadele ediyorlar. Örneğin, 1971 yıllarında Emiroğlu köylüleri H. Ahmet denen ağanın topraklarını işgal ettiler. Ağa çiftliğe Binbaşı'yı davet ederek, köylüleri ezmesini söylemiş. Topraksız köylüler Binbaşı'ya karşı koydular. Bir anamız, bir çalıyla Binbaşı'nın dudağını yırtmış ve şu kelimeyi konuşmuş: 'Sen ağanın yalını yedin. Şimdi de bize mi saldırıyorsun.'

«Köylülerin mücadelesini durdurmak için araya Alevi-Sünni ayrımı koyarak, halktan bazı kişilere para vererek veya az para karşılığında tarla vererek halkın mücadelesini bölmeye çalışmışlardı.

«Şimdi bu çareleri de bulamayan ağalar, halkın üzerine jandarma göndererek mücadeleden yıldırmaya çalışıyorlar. Örneğin, Salmanıpak köylüleri, kahramanca toprak mücadelesinin bir parçasını veriyorlar.

«Bu sömürücü beyler, Amerika ve Rusya ile işbirliği yapa rak halkımızı daha fazla sömürüp ezmektedirler. Bu iki sömürücü devlet dünyanın her yerinde rekabet halindedirler. ABD'nin çekildiği yere Rus sömürücüleri sızıyorlar Bu rekabetleri mutlaka bir savaşa yol açacaktır. Bu bakımdan bu iki sömürücü devletin körüklediği bir savaşa karşı yurdumuzun bağımsızlığını korumak için hazırlıklı olmalıyız.

«Yurdumuzun önemli bir yerde bulunuşu, ABD emperyalistlerinin yurdumuzda üs ve asker bulundurması, yurdumuzu mutlaka savaş alanı haline getirecektir.

«Bir taraftan toprak ve hürriyet mücadelemizi kararlı, uzlaşmaz, birlik içinde sürdürürken, diğer taraftan iki süper devletin körüklediği bir dünyayı paylaşma savaşına karşı yurdumuzun bağımsızlığı için, hazırlıklı olmalıyız. Bunun için, bizim durumumuzda olan üçüncü dünya ülkeleriyle birlik olup mücadele etmeliyiz.»

ARI KROMAJ KAPLAMA'DAN BİR İŞÇİ: ELLERİNDEN GELSE GECE - GÜNDÜZ ÇALIŞTIRACAKLAR

Ben, İstanbul Topkapı-Maltepe Arı Kromaj kaplama fabrikasında işçiyim. Günde 9,5 saat dinlenmeden çalışıyoruz. Öğle yemeğini de ayakta yiyoruz. Sigortamız yok, sendikamız yok. 25 işçiyiz, elimize ayda 800 lira geçiyor. Bunun da büyük bir miktarı yol parası ve kira olarak gidiyor. Patronun baskısı çok ağır. Elinden gelse bizi bedava çalıştıracak.

Geçenlerde fabrikaya çok mal geldi. Patron bizi saatte 350 kuruşa çalıştırmak istedi. Biz dedik «350 kuruşa çalışmıyoruz». O dedi «çalışacaksınız», sonunda «fazla mesai yapın, size 5 lira vereyim» dedi. Biz gene kabul etmedik. Bunun üzerine, patron, «isteyen çalışır, istemeyen çeker gider. Onlar bir daha da fabrikama gelemezler» dedi. Biz de çalışmadık. Ertesi gün sabah geldiğimizde patron adamına, «soyunmasınlar» dedi. Biz soyunduk. Ustabaşıyla ikisi baskı yaptılar, biz dedik «ya tazminatımızı verirsin, ya da çalışırız». Ustabaşı dışında kalan bütün işçilerin birleştiğini görünce, patron üstümüze fazla gelemedi. Biz baskılara karşı çıktıkça patron yumuşuyor. O'nun insafına bırakırsak bizi gece gündüz çalıştırır.

Bir işçi

MERSİN NEPTON OTELİ İŞÇİLERİ: BİZ KÖLE DEĞİL IŞÇİYİZ

Nepton otelinde, 36 işçiyiz. Sabahımız, akşamımız belli değil. Günde 12 saat çalışıyoruz. Bize asgari ücret üzerinden çalıştırıldığımızı söyleniyor. Fakat çoğumuzun eline geçen para 20 liradır. Bunu söylediğimiz, hakkımızı istediğimiz zaman da patron kapıyı gösteriyor.

Hepimiz Oleyis Sendikasına üyeyiz. Bazı sendikacılar, bizim hakkımızı arayacağına, bize mücadelemizde önderlik edeceğine, patronun nasıl bir kaç kuruş fazla alabileceğini düşünüyorlar. İşçilerin ücretlerin arttırılması ve hayat şartlarının düzeltilmesi için mücadele isteklerine «patronun durumu şimdilik iyi değil, toplu sözleşmeyi durumu düzelince yaparız» bahanesiyle karşı çıkıyorlar. Patron ise, sendikaya üye olmamızı hazmedemiyor.

Ortaçağ karanlığının son bulmasını istiyoruz. 8 saatlık iş günü ve can güvenliği istiyoruz. Sendika seçme özgürlüğü istiyoruz. Biz köle değil, işçiyiz. Angarya ve hakaret son bulsun artık.

DENİZLİ GÖVEÇLİK İPLİK FABRİKASINDA BASKILAR

Denizli Göveçlik İplik Fabrikasında çalışıyorum. Henüz büyük bir bölümü inşa halinde olan bu fabrika tamamlandığı zaman 3000 işçi çalıştıracak kadar büyüktür. Şimdi, lik 400 işçiyle üretim yapabilmektedir.

Patronlarımız AP'lidirler Fabrikada sendikadan bahsetmek en büyük suçtur. Sendika için çalışanlar tesbit edildiklerinde fabrikanın dışına çıkarılmakta, orada en ağır işlerde çalıştırılmaktadırlar. İnşaat işleri bu işçilere yaptırılmaktadır. Kadın işçiler ise bulaşıkhaneye gönderilmektedir. O derece azgın bir baskı hüküm sürüyor ki, patron için hiçbir önemi olmayan işler icad edilip, cezalandırılmak istenen işçilere yaptırılmaktadır. Bunun en açık örneği, silah zoruyla bir arkadaşımıza bir kuyu açtırıp kapattırılmasıdır. Patronun kiralık adamları arkadaşlarımızı dövmekte, iki işçinin bir arada bulunup konuşmaları yasaklanmaktadır. Küfür ve hakaret hergün görülen, duyulan şeylerdir.

Patron kendi lehine bu faşist şartları yaratırken bir süre önce üye olduğumuz ve iş yerimizde toplu sözleşme yetkisini alan TEKSTİL sendikası da onunla anlaşmış gibi. Sendikanın toplu sözleşme çağrılarına cevap vermeyince direnişe geçmeyi önerdik, sendika kabul etmedi. Patron DİSK'e bağlı bu sendikanın pasif tutumundan yararlanarak bizleri teker teker işten atmaya başladı. Sendika üyesi 80 arkadaşımız işten atılmıştır. Sendika yöneticisi uzun zamandır ortalıkta yok, nereye gittiği de bilinmiyor. Tekstil Sendikası bizi ortalarda sahipsiz bırakmıştır Sendika temsilcisi Turhan'ı arıyoruz. İş güvenliği ve sendika hürriyeti istiyoruz.

Denizli'den bir işçi

ALMANYA MEKTUBU: YURTSEVERLER BİRLEŞELİM

Faşist baskılar giderek artıyor ve faşist katiller hergün yeni cinayetler işleyerek devrimcilerden birini öldürüyorlar.

Biz Almanya'da çalışan devrimci emekçiler halkımızın ve bütün ilerici yurtsever ve devrimcilerin faşizme ve her hareketiyle onlara yardımcı olan revizyonistlere karşı birleşmelerini yürekten arzuluyoruz. Onları bu birliği bir an önce gerçekleştirmeye davet ediyoruz. TİP ve TSİP içindeki bütün ilerici ve yurtseverlerle de birleşmeli, revizyonist ağaları, sosyal - faşist bir grup olarak bırakmalıyız. Onları sosyal-emperyalist patronlarıyla büyük bir yalnızlık içinde ve başbaşa bırakmalıyız.

Biz, halkımızın bugüne kadar her türlü zulme ve faşizme karşı verdiği mücadeleden biliyoruz ki, faşizm ancak geniş kitle eylemleriyle yıkılabilir. İşçi sınıfımızın tarihi görevini yerine getireceğine, halkımıza önderlik edeceğine kuvvetle inanıyoruz.

Almanya'dan üç emekçi

Rus ve Türk patronlar işçinin kanını emiyor

Ben İskenderun Demir Çelik'te, Ali Eren şirketinde çalışan bir işçiyim. Buradaki durumları anlatmaya çalışacağım.

Ben ve bir arkadaş ile diğer iki işçi arasında, gereksiz bir tartışma sonucu bir ağız kavgası başladı. Bu ağız kavgası büyüyerek dövüşe dönüştü. Bu kavgadan faydalanan Ali Eren adındaki patron, işçi arkadaşımı arkadan kafasına vurarak yere düşürdü ve kafasını ayağının altına alarak ezdi. Arkadaş o anda baygın düştü. 15-20 dakika sonra kendine geldi. Doktora götürülmedi. Patron, «doktor istemez» dedi. Çalışmasını söyledi. Biraz işyerinde durdu ve durumu ağırlaştı ve yine doktora götürülmeden koğuşa getirildi, tedavisi koğuşta yapıldı. Etraftaki işçiler toplandı arkadaşın yanına; «ne oldu» diye sorulduğunda, patron «iş kazası» olduğunu söylüyordu. Patron bütün sahtekarlığıyla açığa çıktı. Tanınmamak için saçını kestirdi.

Bu kavgaya ben kendimi haklı sanarak katıldım. Anladım ki bu yanlış bir şey. Kendim özeleştirimi yaptım. Biz işçiler, bizi sömüren patronlara karşı mücadele etmeli ve işçilerle birleşerek bir dostluk havası yaratmalıyız. Geçmiş hatalara düşmemek için, bütün gücümle meseleleri dikkatli bir şekilde izleyeceğim.

Patron bize günlük 50 lira ücret veriyor. Bu 50 lira karşılığında, 8 saatlik iş gününde 9 saat çalıştırıyor. İşe geç başladığımız zaman «paranızı keserim» diyerek bizi tehdit ediyor. Çalıştığımız işte servis arabası yok, yemek parası yok, iş yerinde giymek için hiç bir şey yok. Pazar günleri yevmiye vermiyor. «Çalışırsanız alırsınız, çalış mazsanız almazsınız» diyor. Hiç tatilimiz yoktur Bütün haklardan yoksunuz.

Hakkımızı almak için bir sendikaya ihtiyacımız var. Bu sendika gelişi güzel bir sendika olmamalı. Biz işçileri satacak sendika istemiyoruz. Haklarımızı arayacak, patronlarla uzlaşmayacak devrimci bir sendika istiyoruz. Bu sendikayı işçiler kendi aralarında kurmalıdır.

Ben Rusların ne durumda olduğunu İskenderun'a gelince gördüm. Rus patronlarıyla Türk patronları birleşip, işçilerin kanını emmeğe kalkışmışlardır. Ruslar, yardım yaptıklarını söylemektedir. Rus sahtekarları, iş kazasında ölenler ve yaralananlar için hiç bir tedbir almamaktadır. Rus teknisyenleri özel arabalarıyla gezerken, işçiler yırtık elbiselerle çalışıyorlar. Bu mu sosyalistlik? Bunlar kendilerine «sosyalist» süsü verip ülkeleri sömürmeye kalkıyorlar? Ruslar sosyalist değil, sosyal-emperyalisttir.

Yurtsever halkın kullandığı sloganı ben de destekliyorum. Rus emperyalizmine karşı mücadele etmeliyiz. NE AMERİKA, NE RUSYA, BAĞIMSIZ TÜRKİYE!

Hasan İşçi
İskenderun

DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİ

TROÇKİZM ve SOL MACERACILIK REVİZYONİZMDEN KAYNAKLANIYOR

«Yoldaş» dergisinin elimize geçen 3. sayısında Modern Revizyonizm, Troçkizm ve Türkiye Devrimci Hareketi» başlığını taşıyan bir yazı yer almaktadır. Aşağıda bu yazının, Troçkizmi eleştiren ve devrimimizin bir takım önemli sorunlarını ele alan bir bölümünden alıntıları okuyucularımıza sunuyoruz. Yukardaki başlık, yazının içeriğine uygun olarak dergimiz tarafından konmuştur.

«Troçkist ve diğer maceracı «sol» akımlar sağ ihanete bir tepki olarak ortaya çıkabilmiştir. Ama sağa karşı «sol»un tepkisi, meselenin sadece bir yanıdır ve gerçekte tali öneme sahip bir yanıdır. Esas olan, modern revizyonizmin, Troçkizme ve diğer küçük burjuva akımlara boy göstermeleri için yeteri kadar ideolojik ve siyasi malzeme vermesidir. Çağdaş Troçkizm ve küçük burjuva ihtilalci akımlar, modern revizyonistlerin Leninizmi tahrif ederek ortaya attıkları bir çok siyasi tezi kendilerine kaynak edinmişlerdir... İşte bu anlamda modern revizyonizm, yeni Troçkizmi ve diğer küçük burjuva maceracı akımları körüklemektedir. Ve yukarda sayılan bu nedenlerden dolayı, revizyonizm ile yeni Troçkizm arasında kopmaz bağlar vardır.»

(...)

«Troçkistlerin ve çeşitli küçük burjuva maceracı «sol» akımların revizyonistlerden aldıkları en önemli ders, emperyalizmin karakter değiştirdiği şeklindeki tez olmuştur. Revizyonistler nasıl bütün sağ görüşlerini Lenin'in emperyalizm teorisinin tahrifatı üzerine inşa ettilerse Troçkistler de bütün «solcu» çizgilerini aynı tahrifat üzerine kurmuşlardır. Lenin'in emperyalizm teorisinin geçersizliğini iddia eden Troçkistler bütünüyle Leninist örgütlenmeyi, Leninist devrim ve mücadele anlayışını ve Leninist çalışma tarzını terketmişlerdir.

«Yine çağdaş Troçkistlerin ve küçük burjuva maceracılarının geliştirdiği «sürekli buhran» teorisiyle çağımızda her zaman, sürekli devrimci durumun olduğu sonucuna varılmakta, Lenin'in devrimci durum üzerindeki görüşleri de tahrif edilmektedir...

«Bu yanlış tesbitler kitlelerin bilinçlendirilmesi, örgütlenmesi ve bir bütün olarak devrim için hazırlanılması görevlerinin unutulması, gerekli görülmemesiyle sonuçlanmaktadır. Maceracılar öncünün atacağı bir kıvılcımın özde varolan sürekli devrim şartlarında bütün halkı ayaklandıracağını, bütün ülkeyi bir anda sıcak savaşın içine sokacağını iddia etmektedirler.

«Ama gerçekler hiç de böyle değildir. Çağımızda emperyalizmin temel nitelikleri değişmemiştir. Leninizm eskimemiştir. Yaşadığımız çağ, hâlâ Lenin çağı, yani emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır. Kapitalizmin devrevi buhranları da ortadan kalkmamıştır. Bu nedenle ne bütün dünyada, ne de tek tek ülkelerde sürekli devrimci durum vardır...

«...Devrimin önderliği konusundaki Leninist tezin rafa kaldırılmasında da Troçkistlerle revizyonistler aynı noktada birleşmektedirler. Özellikle Sovyetler Birliği'nin sosyal - emperyalist bir ülke olmasından sonra ortaya atılan ve işçi sınıfının öncülüğünü reddeden görüşler Troçkistler için önemli bir kaynak olmuştur. Modern revizyonistler milli burjuva veya küçük burjuva yönetiminde olan ülkelerin sosyalizm yolunda ilerleyebileceğini çünkü dünya dengesinin sosyalizm lehine değiştiğini iddia etmişlerdir. Troçkistler de tıpkı modern revizyonistler gibi, devrimde işçi sınıfının —sınıf olarak— siyasi, ideolojik ve örgütsel öncülüğünün gereksizliği sonucuna vardılar. Bir avuç aydın kökenli devrimciyi işçi sınıfının yerine koydular. Çeşitli maceracı akımlar ya bir gerilla kolunu parti yerine geçirerek veya partiyi gevşek bir haberleşme örgütü düzeyine indirerek partiyi, partinin yönetici rolünü inkâr etmektedirler.

(...)

«Bugüne kadar bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de revizyonistlerle Marksist - Leninistler arasındaki en önemli fark, şiddet kullanmak veya kullanmamak olarak ele alındı ve bu nedenle de şiddeti gündeme getirenler proleter devrimci olarak görüldü. Doğal olarak bu yanlış anlayış, çok önemli yanılgıları peşi sıra getirdi. Çeşitli maceracı ve Troçkist akımların yeteri kadar anlaşılamamasına sebep oldu.»

(...)

«Her şeyden önce Marksistler ile revizyonistleri ayıran kıstas sadece şiddet değildir. Ayrıca bundan da önemlisi şiddetin hangi amaca, hangi sınıfa hizmet ettiğidir. (...) Proletarya, iktidarı ele geçirmek için şiddet kullanır. Bu şiddet, proletaryanın iktidarına yönelik, proletarya diktatörlüğünü amaçlayan bir unsurdur. Öte yandan Troçkistlerin ve «sol» maceracıların silahlı mücadele, ayaklanma diyerek ortaya koydukları şiddet proletarya diktatörlüğünü yaratamaz. Çünkü bu şiddet proletaryanın değil, küçük burjuvazinin politikasıdır. Ayrıca Troçkizmin ve maceracı akımların bu sınıf karakteri yüzünden şiddet çoğu zaman araç değil amaç haline gelmektedir. Bu nedenle bu şiddet politikası, kolaylıkla teslimiyetçiliğe dönüşebilmektedir. Çünkü kitlelere dayanmayan, onlardan kopuk, işçi sınıfının ve onun partisinin önderliğinden yoksun böyle bir şiddet politikasının varabileceği nokta teslimiyetçiliktir.

«Modern revizyonistlerin şiddet kullanmadığı veya kullanamayacağı şeklindeki düşünceler de hatalıdır. ... Özellikle Sovyet sosyal - emperyalizminin son derece azgınlaştığı günümüzde sosyal - emperyalistler, diğer ülkeleri bir an önce hakimiyetleri altına alabilmek amacıyla işbirlikçi partilerine her türlü çareye başvurmayı salık vermektedirler. Son zamanlarda Zaradov vb. gibi Sovyet revizyonistleri özellikle Batı Avrupa «Komünist» partilerinin iktidara geçmeleri için her yola başvurmalarını söylemektedir. ...

«Öte yandan Sovyetler Birliği de dahil olmak üzere revizyonistlerin iktidarda olduğu ülkelerde işçi sınıfının ve halkın üzerinde burjuva diktatörlüğünün doğal sonucu olarak şiddet uygulanmaktadır.»

«1950'den sonra TKP'nin bütünüyle revizyonistlerin hakimiyeti altına girmesi Türkiye devrimci hareketini —o tarihlerde— tasfiye etti. TKP'nin yurt dışına taşınıp Kruşçev revizyonizminin sözcüsü olması ve daha sonra sosyal - emperyalistlerin yurt dışı ajentası haline gelmesi mücadeleyi kesintiye uğrattı...»

«... Revizyonist akımlar esas olarak, 1960 sonrasının mücadelesi içinde yetişen kadroların yollarını kararttı. Onların Marksizm - Leninizm öğretisiyle cihazlanmasını önlerken, modern revizyonizmin burjuva ideolojisini yaydı.

«1970 başlarında modern revizyonizmin dünya çapında yarattığı ideolojik bulanıklık ve uluslararası işçi sınıfı hareketi içindeki bu burjuva sapmanın yeni temsilcilerinin gerici çizgileri, Türkiye devrimci hareketinde «sol» sapmayı körükledi. Aynı yıllarda, özellikle Latin Amerika'da ortaya çıkan maceracı ve Troçkist akımların ülkemizdeki etkileri de «sol» sapmanın ortaya çıkmasında büyük ölçüde rol oynadı.

«THKO, THKP-C, TKP-ML kabaran maceracılığın, Troçkizmin ve genel olarak «sol»un etkisi altında kalan siyasi hareketleri temsil eden örgütlerdi.»

(...)

«...Mahir Çayan arkadaşın 'Kesintisiz Devrim' yazıları yeni Troçkizmin sistematik bir şekilde Türkiye şartlarına uyarlanmasıydı. ... M. Çayan modern revizyonistler gibi 2. paylaşım savaşı sonrası bir yandan 'dev sosyalist blok' (gerçekte sosyal - emperyalist Sovyetler Birliği ve onun uyduları kastediliyor) öte yandan 'nükleer vurucu güçler'in büyük boyutlara ulaşmasını, savaşların bittiği konusunda kanıt olarak getiriyor. Ve buradan giderek emperyalizmin sürekli buhran içinde bulunduğu sonucuna varıyor.

«Savaş ve bunalım konusunda böyle tesbitler yapıldıktan sonra, evrim - devrim dönemlerinin iç - içeliği, silahlı mücadelenin her an mümkünlüğü, öncü savaş, politikleşmiş askeri savaş stratejisi tezleri bunların peşi sıra geliyor.

«Kesintisiz Devrim'de revizyonist ve Troçkist mihraklar gibi emperyalizmin karakterinin değiştiği, Lenin'in emperyalizm teorisinin eskidiği görüşlerinden hareket ediliyor. Her ne kadar açık bir şekilde formüle edilmiyorsa da sonuçta bütün tezler bu kapıya çıkıyor.

(...)

«Unutmayalım ki, devrim kitlelerin eseridir. ...Kitleler şayet kendi sınıf mücadeleleri içinde ve kendi pratikleriyle... mücadelenin gerekliliğini ve kaçınılmazlığını kavramamışlarsa öncünün mücadelesini desteklemeyeceklerdir. Öncünün görevi, sınıf mücadelesinin her alanında yer alarak kitlelerin bunu kavramasını çabuklaştırmaktır. Yoksa kitlelerden kopuk eylemler, kitlelerin geçici sempatisini kazansa da onların bu sempatisi maddi bir desteğe dönüşemez.»

(...)

«Bütün bu olumsuzluklara rağmen, özellikle son on-onbeş yıllık mücadelenin hatalarından arınmakta olan ve bu çabalarıyla gittikçe devrimci proletaryanın bağımsız siyasi çizgisinin ortaya çıkması yolunda önemli adımlar atan çeşitli devrimci çevrelerin varlığı da bir gerçektir...»